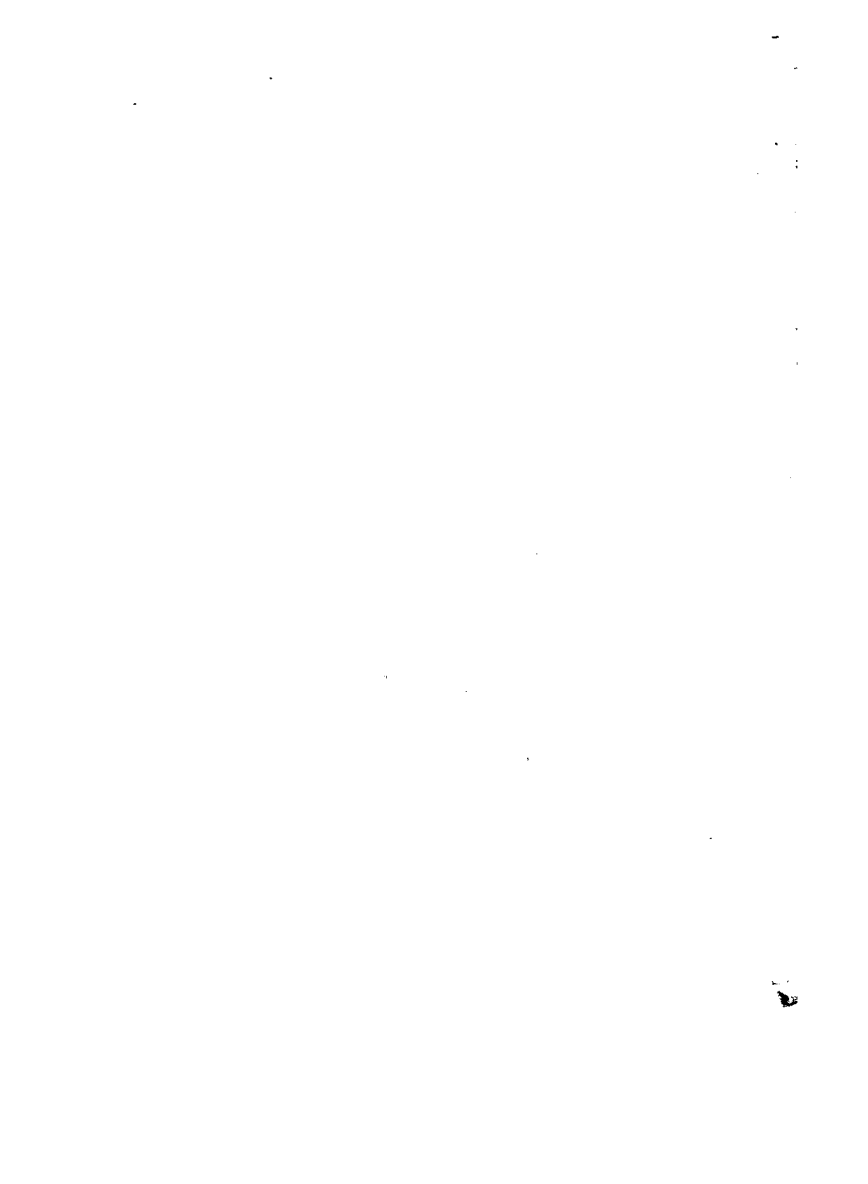

ROČNÍK 1948

ČÍSLO 3

BIBLICKÉ ÚKOLY

TISKLA „MLADÁ FRONTA“ V PRAZE

Kristus nás smřil s Otcem.

N. 27. Řim. 5, 10.	Bůh nás spasil, přestože jsme byli jeho nepřáteli.
P. 28. Mat. 1, 21.	Kristus vysvobozuje od hřichu.
Ů. 29. Kol. 1, 20.	Bůh sám smřuje v Kristu lidstvo se sebou.
S. 30. Iz. 53, 5.	Jeho ranami jsme uzdraveni. Znak správného myšlení.
Č. 1. Fil. 4, 8.	Naše myšlenky mají být vytřibené.
P. 2. Řim. 8, 6.	Naše smřšení má být duchovní.
S. 3. Fil. 2, 5.	Můžeme mít smřšení Kristovo. Z. s. 20.12.

1. úkol. — 3. července 1948.

Nová smlouva

Zlatý text: „Milostiv budu nepravostem jejich a na jejich hřichy a nepravosti ani nevzpomenu.“ Žid. 8, 12; Ž.

1. Co bylo Kristu nyní svěřeno? Čeho se stal prostředníkem? Na čem je tato smlouva založena? Žid. 8, 6.

Slovo „prostředník“ se vyskytuje ve Starém Zákoně jenom dvakrát, a k tomu je na obou místech právě voláním po prostředníku. (Job 9, 33; Iz. 59, 16.) V plném významu znamená někoho, kdo se postavil mezi dvě právní strany. (1. Tim. 2, 5.) Kristus svým prostřednickým dílem má přivést zpět k Bohu člověka, který se sám odcizil.

Aronské kněžství bylo odstraněno kněžstvím Kristovým; mojžíšovské prostřednictví razilo cestu prostřednictví Kristovu a stará smlouva ustoupila nové a lepší smlouvě v Kristu Ježíši.

2. Co obsahovala kniha smlouvy, kterou Mojžíš četl lidu? Čím byla potvrzena? 2. Mojž. 24, 3—8.

Mojžíš nezaznamenal však deset příkázání, nýbrž nařizení, jichž měli být podle Boží vůle poslušni, a zaslíbení, jež se měla později splnit... Poté zaznamenal slavnostní slib lidu do knihy.

3. Co bylo důvodem druhé smlouvy? Na kom spočívala vlna? K čemu se Bůh rozhodl? Žid. 8, 7. 8.

Prvá smlouva zaslíbovala život pod podmínkou poslušnosti, lid však jejím podmínkám nedostal. Izrael selhal ve svých

slibech. Proto Bůh ustanovil „lepší smlouvu“, založenou i na „lepších zaslíbeních“, jež Bůh dal v Kristu. Jer. 31, 31—33.

V Kristu bylo zaslíbeno odpuštění hříchů a Boží milost k obnově srdce a k jeho přizpůsobení zásadám Božího zákona.

Třebaže byla tato smlouva uzavřena již s Adamem a obnovena Abrahamovi, mohla být konečně potvrzena až po smrti Kristově. Od té doby se teprve nazývá smlouvou novou. Boží zákon je základem této smlouvy, která má lidi prostě opět uvést do souladu s božskou vůlí, neboť jim umožňuje, aby byli s to zákona Božího poslouchat.

4. Od čeho se tato nová smlouva liší? Žid. 8, 9a.

5. Které opatření, zahrnuté v knize smlouvy, mělo Izrael vést k poznání nezbytnosti Boží pomoci? 2. Mojž. 23, 20. 21.

Pravé vítězství se získává jediné tehdy, když se kajícní hříšník bezpodmínečně podrobuje vůli Boží — jediné tehdy, když se zavazuje, že bude Boha ctít každým slovem, v každém jednání a v každém činu svého života.

Smlouva milosti není nějakou novou pravdou, neboť byla v Boží mysli již od věčnosti. Proto je nazývána smlouvou věčnou.

Lidé nepoznávali hříšnost svých vlastních srdcí, ani to, že bez Krista jim není možno zachovat poslušnost Božímu zákonu; proto tak pohotově uzavírali smlouvu s Bohem.

6. V čem Izrael nesetřval? Jak se proto změnil Boží postoj k němu? Žid. 8, 9b.

7. Kam Bůh zamýšlí vepsat svůj zákon ve smlouvě nové? Žid. 8, 10a.

Je něco zcela jiného, je-li zákon psán pouze na kameni nebo je-li vepsán v mysli a v srdci. Na půdě Nového Zákona jsme jediné tehdy, je-li přímo v našich srdcích.

8. Kde Kristus dával při sobě zákonu působit? Žalm 40, 9.

9. Čím chce Pán býti těm, kteří si dají vepsat jeho zákon do svého nitra? Žid. 8, 10b.

Vyskytují se totiž mnozí věřící, kteří se domnívají, že v nové smlouvě není zákona. Jak nesprávné to učení! Zde se právě setkáváme se zvláštním zaslíbením pro ty, kteří ctí Boha i jeho zákon... Jen podle toho můžeme poznat, kteří lidé jsou pravým lidem Božím.

10. Co potom nebude nutné? Žid. 8, 11a.

Za nové smlouvy nebude třeba, aby člověk učil svého bliž-

nho o Bohu, neboť jej budou všichni znát. Nedocházíme zde k závěru, že Boha opravdově znají jediné ti, kteří mají jeho zákon ve svém srdci?

11. Kdo také bude sdílet toto poznání? Žid. 8, 11b.

12. Jak bude Bůh pohlízet na jejich nepravosti a jak naloží s jejich hříchy? Zlatý text!

Bůh se neprojeví jenom jako milostivý a odpouštějící, ale on nechce našich nepravostí a hříchů ani vzpomínat. Někteří mají špatnou paměť, zatím co jiní zapomínají velmi nesnadno. Ti poslední mohou být často horší prvých. Bůh má v patrnosti celou naši minulost, avšak při svém vyvýšeném jménu (a budiž jeho jméno požehnáno!) dovede i zapomínat. A právě takového Boha potřebujeme! Může na nás i hledět a přesto nevzpomínat na naše minulá pochybení. Kéž by i nám dal, abychom byli schopni odpustit druhým! Máme-li se jednou dostat do nebe, musíme se naučit zapomínat na minulé viny svých bližních.

13. Jak pohlíží Bůh na první smlouvu? Co jí také hrozí? Žid. 8, 13.

Čtení bible: Žalm 135. — Přísloví 15.

Bůh zná naše myšlenky.

N. 4. Ez. 11, 5.
P. 5. Iz. 66, 18.
Ů. 6. Job. 42, 2.
S. 7. 1. Kor. 3, 20.
Č. 8. Žalm 139, 1.
P. 9. Žalm 139, 2.
S. 10. Mat. 9, 4.

Hospodin zná, co nám přichází na mysl.
Vede v patrnosti naše myšlenky i skutky.
Boží mysl proniká i lidskými taji.
Pán zná marnost lidského myšlení.
Zná i zkouší smýšlení našeho nitra.
Zná naše myšlení již z daleka.
Ježíš znal myšlení lidí kolem sebe.
Z. s. 20.09.

2. úkol. — 10. července 1948.

Svatyně doby Mojžíšovy

Oddíl Písma: Žid. 9, 1—7.

Zlatý text: 2. Mojž. 25, 8.

1. Co náleželo k oné prvé smlouvě? Žid. 9, 1.

Apoštol se chce zabývat pravým stánkem Božím v nebesích a jeho nejvyšším knězem. Dříve však pohlíží zpět, na svatyni pozemskou, aby na zásadních rozdílech poukázal na vyvýšenost svatyně nebeské. — Nemáme si však připustit domněnku, že stará smlouva a její služba nebyla božská a zvláštní. Byla.

Vždyť byla předobrazem nebeské, a proto se i v ní zračilo mnoho poučení.

2. Co praví apoštol o svatyni? Žid. 9, 2a.

Pavel byl obeznámen s chrámy, které později zbudoval Šalomoun, Zorobábel a Herodes, mluvil-li však „o prvním stánku“, míní tím původní svatyni na poušti.

3. Co bylo v prvním oddělení svatyně? Žid. 9, 2b.

Svícen sedmiramenný, se sedmi lampami a byl celý zhotoven z ryzího zlata. Dával světlo celému oddělení, neboť nemělo oken. 2. Mojž. 25, 31—40. Tam byly též chleby předložení, a to na stole ze dřeva obloženého zlatem. v. 23. 30; 3. Mojž. 24, 8.

4. Jak jsou pojmenovány chleby předložení? Jak se nazýval stůl? 4. Mojž. 4, 7; 3. Mojž. 24, 5. 6.

Tyto chleby byly stále kladeny před tvář Hospodinovu. Dělo se tak na důkaz, že lidé uznávají svou závislost na Bohu jak v tělesné, tak i duchovní oblasti a že se jim potrawy dostává jedině prostřednictvím Kristovým. Mana i chleby předložení poukazovaly ke Kristu, živému chlebu, který je stále před tváří Boží pro nás. Sám o sobě pravil: „Já jsem ten chléb pravý, který s nebe přišel.“

5. Jak se nazývalo oddělení za druhou oponou? Žid. 9, 3.

2. Mojž. 30, 6; 1. Sam. 4, 4. — Prvá opona byla při vchodu do oddělení prvního.

6. Co je z druhého oddělení nejprve jmenováno? Žid. 9, 4a.

1. Král. 6, 22. Zlatý oltář byl před svatyní svatých v blízkosti opony; náležel však i ke svatyni svatých. 2. Mojž. 30, 1—6 praví, že stál „před oponou“ — „před slitovnicí“.

Nejdůležitější částí příslušenství tohoto oddělení byl oltář vonných obětí, kadidelnice. Byl vysoký as 90 cm a na vrcholu měl čtvercový půdorys o straně 45 cm. Na tento oltář přenášel kněz při denní oběti řehavé uhlí s oltáře zápalných obětí a kadídlo. Kouř jeho potom stoupal nad oponu mezi svatyní a svatyní svatých a zaplnil tak prostor obou. Proto oltář „vonných věcí“ sloužil i svatyni svatých, třebaže byl umístěn „před oponou“ a „před slitovnicí“ v oddělení prvním — ve svatyni. 2. Mojž. 30, 6.

7. Která důležitá část zařízení je dále jmenována? Co bylo uvnitř truhly? Žid. 9, 4b.

Truhla smlouvy byla nejpodstatnější částí svatyně svatých. Okolo dvou desek zákona se soustřeďovala veškerá služba.

Bůh svůj zákon vysoce poctil. Truhla svědectví, obsahující zákon vrytý do kamenných desek, byla symbolem Boží přítomnosti. Provázela lid na všech jeho cestách; měla pro něj předně náboženský význam a s ní souviselo i mnoho dalších osudů celého národa. Dokud Izraelští prospívali, byla znamením, že Bůh se zasazuje o jejich věc. Jejich nepřátelé pak přímo poznávali, že není možno obstát před mocným Bohem izraelským. Když však Izraelité přestupovali zákon, odpudili od sebe Boží ochranu a upadli do rukou nepřátel.

8. Co bylo vepsáno na deskách smlouvy? 5. Mojž. 10, 1—5.

9. Co bylo na vrcholu truhly? Žid. 9, 5.

Dva andělé z tepaného zlata zastíňovali slitovnici. 2. Mojž. 25, 16—20. V Šalomounově chrámě byli umístěni ještě dva další andělé na podlaže vedle truhly. 1. Král. 6, 23—28.

10. Kam kněží stále vcházeli? Žid. 9, 6.

Ve svatyni směli sloužit od východu až do západu slunce. Nesměli však vstoupit do druhého oddělení.

11. Kdo jediné vstupoval do svatyně svatých a jak často?

Co musel zároveň s sebou přinést? Žid. 9, 7a.

12. Za koho obětoval krev? Proč? Žid. 9, 7b.

13. V kterých směrech se Kristova služba liší od služby pozemských kněží? Žid. 7, 27.

Čtení bible: Přísloví 16. — Kaz. 12.

Myšlenky jsou základem skutků.

N. 11. Mat. 15, 19.

P. 12. Př. 12, 5.

Ú. 13. Př. 23, 7.

S. 14. 2. Tim. 3, 8.

Č. 15. Řím. 8, 7.

P. 16. Žalm 119, 59.

S. 17. Př. 24, 9.

Zlé činy svědčí o tom, co bylo v srdci.

Zdravé smýšlení — znak spravedlivého žití.

Vystihujte pravé lidské smýšlení!

Porušené myšlení vede ke zlým činům.

Tělesné smýšlení staví člověka proti Bohu.

David smýšlel i jednal podle rady Boží.

Již pouhé zlé myšlení je hříchem.

Z. s. 20.04.

3. úkol. — 17. července 1948.

Denní služba: Oběť ohnivá

Zlatý text: Žalm 51, 19.

1. Co měli kněží každodenně obětovat? Kde se tak mělo dít? 2. Mojž. 29, 38. 39.

Tato oběť symbolisovala denní posvěcení národa Hospodnova a jeho neustálou závislost na smířčí krvi Kristově.

Ranní i večerní oběti platily pro celý národ. Byly také nazývány „obětí ustavičnou“. 3. Mojž. 6, 9; 2. Mojž. 29, 42. K těmto obětem se během dne družily i jednotlivé zápaly, takže vždy byla na oltáři ohnivá oběť. 3. Mojž. 6, 13.

Nepřetržitá oběť naznačovala nekonečnou lidskou závaznost k Bohu.

2. Jak se nazýval její oltář? Jak byl vybaven? 2. Mojž. 38, 1—7.

Oltář zápalu stál v předsíni mimo svatyni. Byl asi dva a půl metru do čtverce a asi jeden a půl metru vysoký. Na něm byly páleny denní, a to ranní a večerní oběti, i oběti jednotlivců... V chrámě Šalomounově byl tento oltář mnohem větší.

Druhý oltář v prvním oddělení svatyně se nazýval oltářem vonných obětí; na něm se pátilo kadidlo a vonné dary. Byl to jenom malý oltář; nikdy na něm nebyly páleny oběti.

3. Co dalšího bylo obětováno mimo beránka? Co bylo obětováno k večeru? Jak se tato denní oběť nazývala? 2. Mojž. 29, 40—42.

Mouka, olej a víno, obětované spolu s beránkem, byly dary pudy a svědčily o tom, že Bůh je dárcem všeho a že jej národ uznává za svého opatrovatele.

Večerní oběť byla opakováním oběti ranní. Obě přicházely na řadu každého dne a nazývaly se proto „obětí ustavičnou“. Žid. 9, 6.

4. Které další zápalné oběti byly přinášeny a ze kterých zvířat? 3. Mojž. 1, 1. 2.

Jednotlivec mohl obětovat oběť ohnivou Hospodinu sám za sebe.

5. Jaké zvíře muselo být vybráno? Jaký příznačný obřad předcházel jeho obětování? Jaký byl jeho hlubší význam? 3. Mojž. 1, 3. 4.

Jiné překlady praví, že „oběť bude přijata za obětujícího, aby mu zjedнала smíření“. Byla to jakási zastupitelská oběť, jeden umíral za druhého, a Bůh tuto oběť přijal. Nebyla to oběť povinná, nýbrž dobrovolná!

6. Kdo obětované zvíře zabil? Co učinili kněží s krví a kdo oběť zbalil kůže? v. 5. 6.

7. Co učinili kněží potom? Jak mnoho bylo páleno na oltáři? Čím tato ohnivá oběť byla? 3. Mojž. 1, 7—9.

Třebas byly díly oběti nakonec spáleny, byly předem omyty vodou a pak vloženy na oheň v určitém pořádku. Toto dílo —

zdánlivě zbytečné — svědčilo o vyšším řádu a čistotě. — Oběti byly totiž odděleny a zasvěceny Bohu! Řím. 12, 1.

8. Jaký byl postup při oběti z ovcí nebo koz? v. 10—13.

Kůže nebyla pálena na oltáři; náležela knězi, který konal službu. 3. M. 7, 8.

9. Nemohl-li nebo nehodlal-li obětující právě přinést oběť z těchto zvířat, co mohl také obětovat? Jaký postup pak byl při této oběti? v. 14. 15.

10. Jak bylo naloženo s částmi, jež byly z oběti vyloučeny, a jak potom s vlastní obětí? v. 16. 17.

Zmíněné části, jakož i kůže a peří byly vyloučeny ze zápalu nepochybně pro ostrý dým při jejich pálení.

11. Při kterých zvláštních příležitostech byly zápalné oběti také obětovány? 3. Mojž. 14, 2. 19. 20; 12, 6—8; 15, 13—15. 30.

Zápalné oběti byly obětmi posvěcení. Zasvěcujeme-li dnes svůj život Bohu, činíme to, co dříve bylo stvrzováno zápalnou obětí.

12. Kdy jindy bylo těchto obětí užito? 2. Mojž. 29, 9. 15—25; 3. Mojž. 8, 18; 4. Mojž. 6, 13. 14.

Bylo obvyklé přinášet oběť zápalnou společně s obětí za hřích. Oběť za hřích platila na určité hříchy, kdežto oběť zápalná měla být na smíření hříšnosti všeobecné. — Snad nejlépe si to znázorníme na svém počinání nyní. Učiníme třeba něco nesprávného a prosíme Boha o odpuštění. V dávnou by to vyžadovalo již oběť za hřích. Když jsme tak učinili, zpravidla připojujeme: „A dopustili-li jsme se nějakých jiných hříchů, o nichž třeba ani nevíme, prosíme, i ty nám odpusť!“ — To by však bylo tenkrát již vyžadovalo oběť zápalnou.

13. Kdy obětoval Job zápalnou oběť? Za koho? Co totiž předpokládal? Job. 1, 4. 5.

Tyto oběti byly doopravdy modlitbami k Bohu. Job si nebyl jist, zda jeho synové nezhřešili, proto pro jistotu obětoval za ně oběť zápalnou.

Do jisté míry byla tato oběť nejvyšší obětí v Písmě sv. známou, neboť vše z ní stoupalo z ohně jako příjemná vůně Hospodinu. I Noemova oběť po potopě byla touto obětí. 1. Mojž. 8, 20. 22.

Obětující obětoval „dobrovolně“ a i oběť se dala přivést dobrovolně. 3. Mojž. 1, 3; 8, 14. 18. 22. Duch dobrovolnosti se také krásně projevil při Pánu Ježíši: „byl veden“. (Iz. 53, 7; Sk. 8, 32; Jan 18, 13. 28; 19, 5. 13. 16. 17.)

Tajemství smýšlení Kristova.

N. 18. 2. Kor. 10, 5.
P. 19. Gal. 6, 3.
Ú. 20. 1. Kor. 13, 5.
S. 21. Žalm 139, 17.
Č. 22. Iz. 55, 7.
P. 23. Řím. 14, 5.
S. 24. Žalm 139, 23.

Musíme být pány svých myšlenek.
Neklamejme se domýšlivostí o sobě!
Láska oprošťuje i od zlých úmyslů.
Božích myšlenek si budeme nanejvýš vážit.
Naše mysl bude vzdálena nepravosti.
Každý z nás má mít určitou vnitřní jistotu.
Naše štěstí, bude-li myšlení řídit Bůh.
Z. s. 19.57.

4. úkol. — 24. července 1948.

Denní služba: Suché a pokojné oběti

Zlatý text: Řím. 5, 1.

1. Z čeho se skládaly suché oběti? Jaká část z nich jen byla pálena na oltáři? Komu připadl její zbytek?
3. Mojž. 2, 1—3.

Suchá oběť byla výlučně obětí rostlinnou. Jinak se rovnala oběti zápalné.

2. Na který troji způsob mohla být tato oběť připravena?
Co se s ní dále stalo? v. 4—9.

3. Které dvě složky byly z ní vyloučeny? v. 11.

Kvas je symbolem hříchu, pokrytectví, zla a bezbožnosti (Luk. 12, 1; 1. Kor. 5, 8.); o symbolickém významu medu není v bibli přímého výroku.

4. Kdy jen mohlo být kvasu a medu užito a s jakou výhradou? v. 12. (23, 17; 2. Par. 31, 5.)

Když nás Pán povolává ze světa, vyzývá nás, abychom k němu přinesli i všechny své hříšné sklony a zakoreněné světské smýšlení. Přeje si, abychom přišli tak, jací jsme. Třebaže nemůže souhlasit s hříchem, který nemůže při nás trpět, a třebaže jeho symbol, kvas, nesměl přijít na oltář, Bůh si přeje, abychom k němu přišli se všemi svými hříchy i se svou samospravedlivostí. A přišedše k němu, máme to vše složit provždy u jeho nohou, jít životem dále — a nehrěšit.

5. Jak se mělo při suchých obětech užít soli a jak často?
v. 13.

V obřadní službě se při každé oběti užilo i soli. To, podobně jako oběť vonných věcí, naznačuje, že jedině spravedlnost

...tova může učinit službu přijatelnou Bohu. (Mar. 9, 49. 50.) Všichni, kteří chtějí být „obětí živou, svatou a Bohu milou“, musí přijmout spasitelnou sůl — spravedlnost našeho Spasitele. Potom se teprve stanou „solí země“, která bude klást meze zlu mezi lidmi, poněvadž sůl zabráňuje rozkladu. Ztratí-li však sůl svoji slanost, je-li totiž zde jenom předstíraná zbožnost bez lásky Kristovy, není již mocí dobra. Život nemůže působit na svět spasitelným vlivem.

6. Popište oběť suchou z prvotin! v. 14—16.

Suché oběti vyjadřovaly poddanost Bohu a závislost na něm. Jako zápalné oběti projevovaly oddanost života Bohu, tak suché oběti byly projevem přesvědčení, že Bůh je vládcem a člověk jeho služebníkem. Oddaní Izraelité dříve, než sami přijali užitek z plodů země, předložili díl Bohu, který jej milostivě přijal jako „vůni libeznou“ a jako oběť svatou. (v. 10.) Tak dával člověk najevo, že Bůh je dárce všech dobrých věcí, že nás obdaruje potravou a vším, co náš život oblažuje.

Ještě dříve se vlnily obilné lány, tedy ještě dříve než mohl být desátek oddělen, bylo v mysli dárce přesvědčení o oprávněnosti Božího požadavku. První, co bylo získáno při žni nebo sklizni, při mlácení obilí, při stříhu ovcí, při lisování oleje a při vinobraní, bylo odděleno Bohu. Podobně i vše prvorozené ze zvířat. Za prvorozeného syna byla vyplacena cena vykopení. Prvotiny plodů byly pak přineseny Hospodinu do svatyně.

Tak měl lid neustále na mysli, že Bůh je pravým vlastníkem jeho polí, jeho dobytka a jeho stád, že jen Bůh mu dává svit slunka a déšť pro jeho pole i žeň a že vše, co vlastní, pochází jen z tvůrčí Boží ruky a všichni že jsou jenom šafáři jeho statků.

7. Jak můžeme spatřovat pravý význam suchých obětí v životě a díle Kristově? Poznámka:

Tyto oběti představovaly dokonalost a vysokou úroveň, vlastností to, s nimiž se shledáváme při Kristu a které mohou překonat naše lidské nedostatky. Jsou příznačné pro dokonalý život, v němž se člověk i se vším, co má, poddává Bohu.

Oběti pokojné.

8. Co představovalo oběť pokojnou? 3. Mojž. 3, 1.

V mnohém se podobala oběti zápalné. Při zápalné oběti musila být oběť vždy ze sameců. Zde však mohly být oběti obojího rodu.

9. Co musel obětující učinit, ještě než bylo zvíře zabito
Co se stalo s krví? v. 2.

10. Co bylo spalováno na oltáři? v. 3—5.

Při všech obětech byl tuk pálen na oltáři. Rovněž i při obětech za hřích, které nebyly nikdy páleny na oltáři, byl tuk na oltáři obětován.

11. Jak se při obřadu postupovalo? v. 7—11.

12. Co Bůh navždy ustanovil? v. 17.

Tuk a krev neměly sloužit za potravu, nýbrž jen ke smíření.

13. Která část pokojných obětí náležela knězi? 3. Mojž. 7, 32—34.

14. Které tři pokojné oběti Bůh uznává? 3. Mojž. 7, 13—16.

Bylo to díkyčinění, slib a dobrovolná oběť. Ze všech těchto obětí dostali kněží svoji část; zbytek pak zůstal obětujícímu. Třetího dne nesmělo se masa z obětí již požívat. v. 16—18. Proto i jiní museli na ní bráti podíl.

Pokojné oběti byly radostnými příležitostmi díkyvdání. Byly to veřejné hostiny, při kterých obětující, jeho rodina a přátelé i kněží byli účastní.

15. Jaké duchovní poučení můžeme přijmout z pokojných obětí ve svém postoji k Pánu Ježíši? Poznámka:

„Je naším pokojem.“ (Ef. 2, 14.) „Pokoj máme s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista.“ (Řím. 5, 1.) (Kol. 1, 21. 22; 2. Kor. 5, 18.)

Čtení bible: Iz. 20—44.

Rozvoj naší mysli.

N. 25. 2. Tim. 2, 15.

P. 26. Job 37, 14.

Ú. 27. Žalm 1, 2.

S. 28. Kol. 2, 8.

Č. 29. Jan 14, 26.

P. 30. Titus 2, 7.

S. 31. Iz. 26, 3.

Slovo Boží máme náležitě podávat.

Uvažujme o Boží činnosti v dívech přírody!

Současné máme přemýšlet i o Božím zákoně.

Učení podle „živiů světa“ ochromuje.

Pravý duchovní pokrok je v daru Ducha sv.

Myšlení věřících má být ucelené a opravdové.

Ve spolehnutí na Boha je záruka rozvoje.

Z. s. 19.47.

5. úkol. — 31. července 1948.

Denní služba — Oběti za hřích

Zlatý text: 1. Jan. 1, 9.

1. Zhřešil-li kněz, co musel učinit? 3. Mojž. 4, 3.

2. Co muselo učinit celé shromáždění, když se dovědělo o svém hříchu? v. 13. 14.
3. Jaká oběť byla požadována od provinivšího se knížete (vladaře)? v. 22. 23.
4. Jakou obětí byl povinen člověk z lidu? v. 27. 28. 32.
5. Jaký příznačný obřad musel předcházet zabítí oběti za hřích? v. 4. 15. 24. 29.
6. Jak určité muselo být hříšníkovo vyznání? 3. Mojž. 5, 5. 6. Všeobecné vyznání nedostačovalo; hřích musil být vyznán jmenovitě.

7. Jak se užilo krve, když zhřešil pomazaný kněz nebo celé shromáždění? 3. Mojž. 4, 5. 7. 16. 18.

Krev je podstatnou částí každé oběti. — Jedině kněz ji mohl vnést do svatyně. Je také nesprávná domněnka, že svatyně byla krví přímo prosycena; kněz v ní omočil pouze prst.

8. Kam jen byla nanesena krev při oběti za hřích knížete (vladaře) nebo jednotlivce? v. 25. 30. 34.

V obou případech kněz nevnášel do svatyně. Krev na rohu oltáře svědčila o hříchu, avšak i o oběti, jež za něj byla přinesena. (Jer. 17, 1.) I o odtok krve, vylévané „na spodku“ oltáře, bylo postaráno.

9. Co se stalo s tělem volka, který byl obětován za posvěceného kněze nebo za všechny lid? v. 8—12. 19—21.

Žádná oběť za hřích nebyla pálena na oltáři; jediné její tuk.

10. Co bylo zákonem o oběti za hřích určeno kněžím? 3. Mojž. 6, 25. 26. 29.

Maso se mělo jísti v předsíni stánku úmluvy. (v. 26.) Zde je zásadní rozdíl, neboť maso býků bylo spáleno mimo oblast chrámu.

11. Které pravidlo stanovilo, kdy se má maso z těla oběti jísti a kdy se má vynést za stany a spálit? 3. Mojž. 6, 30.

Čtete verš 30 pečlivě! Když byla krev vnesena do prvního oddělení, do svatyně, bylo tělo oběti spáleno. Nebyla-li tam vnesena, maso se mohlo jísti. Otázka 7: 3. Mojž. 4, 12. 21. Otázka 8: 3. M. 6, 26. 29.

12. Která zajímavá událost vrhá světlo na příčinu nařízení o požívání masa, nebyla-li krev vnesena do svatyně? 3. M. 10, 16—20.

Když kněží jedli maso takové oběti, brali na sebe nepravost, která byla nad zvířetem vyznána a jež ono neslo. Tak se stali

předobrazem toho, který „sám vnesl naše hříchy na svém těle na kříž“, který, „hříchu nepoznav, za nás se stal hříchem“ a který „nesl hřích mnohých“. (1. Petr. 2, 24; 2. Kor. 5, 21; Iz. 53, 12.)

Druzí dva Aronovi synové byli totiž předtím usmrceni pro přestoupení, jak je zaznamenáno na začátku této kapitoly. Aronovo mlčení svědčilo o jeho rozhořčení na syny; cítil, že on ani jeho synové nejsou v takovém duchovním rozpoložení, aby mohli nést hříchy druhých; měli co nést své vlastní. — Mojžíšovi toto odůvodnění stačilo. (v. 20.) Byl přesvědčen, že hříchy druhých mohl nésti jedině ten, kdo sám byl před Bohem čist.

13. Jak nám tato nejdůležitější ze všech obětí poukazuje na Ježíše? Iz. 53, 10.

Prolitá krev byla základem oběti za hřích. Žalm 22, 15; Iz. 53, 12; Mat. 26, 28; Luk. 22, 20.

Čtení Písma: Iz. 45. — Jer. 3.

Odolávejme pocitům úzkosti!

N. 1. Žalm 56, 4.
P. 2. Žid. 13, 6.

Ú. 3. Př. 3, 25. 26.
S. 4. 1. Jan. 4, 18.

Č. 5. Iz. 41, 10.
P. 6. Žalm 119, 165.
S. 7. Mojž. 14, 13.

Pevná důvěra v Boha je zbrání proti bázni. Bude-li Bůh naší silou, nebudeme se báti člověka.

Je-li naší oporou Bůh, budeme vždy klidni. Láskou k Bohu i člověku jsme obrněni proti bázni.

Bůh nám dal dostatek zaslíbení o své pomoci. Budeme-li Boha poslušni, dá nám svůj mír. Počítejme vždy s Boží mocí!
Z. s. 19.35.

6. úkol. — 7. srpna 1948.

Den smíření

Zlatý text: 3. Mojž. 16, 30.

1. Kterých zvířat bylo užito k obětem v den smíření? 3. Mojž. 16, 3. 5.

Povšimneme si těch, která byla použita k oběti za hřích: volek a dva kozlové.

2. Za koho bylo obětováno prvé zvíře? v. 6. 11. Za kněžstvo.

3. Co napřed vnesl nejvyšší kněz do svatyně a co tam učinil? Proč se tak stalo? v. 12. 13.

Ve svatyni vložil na uhlí v kadidelnici vonné věci, jejichž dým jej zastřel před Boží přítomností, takže nezemřel.

4. Co potom učinil s krví volka? v. 14.

Tak po prvé v roce byla krev vnesena do svatyně svatých. Tím bylo zpečetěno smíření pro dům Aronův.

5. Co učinil dále? Co se stalo s touto krví? v. 7—9. v. 15.

Tento kozel byl jedním ze dvou, zmíněných ve verši 5 a 7. Byl obětí za hřích lidu. S krví tohoto kozla vešel nejvyšší kněz do svatyně svatých a pokropil jí slitovnici a místo před ní tam, kde předtím kropil krví volka.

6. Co způsobila krev kozla Hospodinova? v. 16. 18a.

„Svatyní“ je zde míněno již druhé oddělení a „stánkem úmluvy“ oddělení první, svatyně. Když dovršil smíření pro tato dvě oddělení, odebral se kněz ven k oltáři obětí zápalných v předsíni, aby i za ni učinil smíření. Tak krev kozla způsobila smíření ve svatyni svatých a s ní se přenášelo i na svatyni a na oltář.

7. Kde dále spočinula očistná krev volka a kozla? Co pro oltář znamenala? v. 18. 19.

8. Co učinil Aron s živým kozlem, když byla skončena služba smíření? Co bylo vloženo na hlavu zvířete? v. 20. 21a.

Zabitý kozel představoval a v obřadu dosahoval plného smíření za hříchy. Tyto hříchy již nadále nespočívaly na lidu. Vědomí osvobození a radostné uvolnění od tíže hříchů prochvívalo vším lidem. Symbolem toho bylo zmizení kozla, a tak nejenom hřích, ale i vědomí viny a je doprovázející úzkost musely zmizet z mysli lidu, aby mohl vycitovat i být přesvědčen, že je očistěn, vyproštěn a svoboden, neboť jeho hříchy byly nadobro zahlazeny.

9. Kam byl tento kozel potom zahrán? Co na sobě nesl? v. 21b. 22.

Oběť za hřích poukazovala na Krista a na jeho oběť; velekněz představoval Krista jako prostředníka; kozel Azazel byl předobrazem satana, původce hříchu, na němž jako na pravém vinníku spočinou nakonec všechny hříchy. Když nejvyšší kněz mocí krve obětí za hřích přenesl hříchy se svatyně, vložil je na hlavu kozla, který pak byl zahrán do pouště. Až Kristus — mocí své vlastní krve — odstraní hříchy svého lidu z nebeské svatyně na konci své služby, uvrhne je na satana, který v době soudu musí nést konečný trest. Podobně, jako byl druhý kozel

zahnán do pustin, bude i satan navždy zapuzen z přítomnosti Boha a jeho lidu a zanikne v konečném zániku hříchu a hříšníků.

10. Proč bylo nezbytné zjednat smíření pro svatyni a svatýci, pro svatyni a oltář? v. 16. 18.

Svatyně a vše, co k ní příslušelo, bylo svaté; spočinuly na ní však nečistoty, hříchy a přestoupení izraelského lidu. Tím vším byla svatyně znečištěna a poskvrněna. — Člověk zhrěšil, přenesl svůj hřích na zvíře; zvíře bylo zabito a jeho krví bylo kropeno ve svatyni, která se tak stala nečistou. Musela proto být očištěna krví kozla Hospodinova a hříchy s ní byly přeneseny na hlavu kozla Azazel, a celé shromáždění lidu bylo i se svatyní prosto hříchu.

11. Když byly veškeré stopy hříchu ve svatyni nadobro zhlazeny, co bylo v onom dni učiněno pro lid? v. 30.

Lidu bylo odpuštěno již předem, když den za dnem přinášel ke stánku své oběti. Nyní pak byli všichni i očištěni a posvěceni. Nestačí jenom uzdravit ránu, kterou had způsobil; had musí být zabit.

Obojí je dobře popsáno u Jana (1. Jan. 1, 9): „Bůh odpouští vyznané hříchy,“ jak se dříve dělo při službě v prvním oddělení svatyně, a „očisťuje od veškeré nepravosti“ jako kdysi ve svatyni svatých ve dni smíření.

12. Jak dalekosáhlé bylo toto očištění a smíření? v. 33. 34.

Poněvadž satan je původní osnovatel všech hříchů, které zavinily smrt Syna Božího, spravedlnost žádá, aby vytrpěl i konečný trest. Kristovo dílo vykoupení člověka a očištění vesmíru od hříchu bude dovršeno přenesením hříchu s nebeské svatyně na satana.

Tak byl lid při službě stánku nebo chrámu, který později zaujal jeho místo, každého dne vyučován velikým pravdám o Kristově smrti a o jeho službě ve svatyni. Jednou za rok se vždy jejich myšlenky musely nést k závěrečným dějům velkého sporu mezi Kristem a satanem, kdy bude celý vesmír očištěn od hříchu i hříšníků.

Žijeme v době smíření a každá duše by se nyní měla pokorovat před Bohem a prosit o odpuštění přestoupení a hříchů a měla by přijmout ospravedlňující milost Kristovu, posvěcení duše pod stálým působením Ducha Božího a Kristova, aby se tak vrozená přirozenost změnila a obnovila ve svatost — v podobu Kristovy spravedlnosti a opravdové svatosti.

Odvrzme své starosti!

N. 8. Luk. 8, 14.
P. 9. Luk. 10, 41. 42.
Ů. 10. Žalm 55, 23.
S. 11. 1. Petr. 5, 7.
Č. 12. Luk. 12, 28.
P. 13. Žalm 37, 7.
S. 14. Mat. 6, 33.

Přílišná péče o život může zmařit víru.
Břemena mizí, přiblížíme-li se k Ježíši.
Své břímě můžeme přenést na Hospodina.
Učiňte tak, Bohu na vás záleží!
Má v patrnosti i vaše vezdejší starosti.
Spolehejte na Hospodina.
Starosti mizí, je-li Bohu dána přednost.
Z. s. 19.22.

7. úkol. — 14. srpna 1948.

Nejvyšší kněz budoucích hodnot

Zlatý text: Žid. 9, 12.

1. Jak často vcházel kněz do prvního stánku (svatyně)?
Kdy však nejvyšší kněz vstupoval do svatyně svatých?
Co vždy přinášel? Za koho obětoval? Žid. 9, 6. 7.

V předcházejících úkolech jsme byli připraveni na studium obdobné látky v epištole k Židům. Denní oběti i význam dne smíření byly Židům, kterým zde apoštol Pavel píše, dobře známy; a chce jim zde proto udělit několik zásadních poučení.

2. Co tím Duch svatý naznačoval? v. 8.

Služby ve svatyni nebyly jen prázdnou formou. Každá jejich podrobnost měla hluboký význam. Cesta do pravé svatyně v nebesích nebyla ještě zjevena, dokud ještě stála svatyně pozemská.

Pisatel mluví o pozemské svatyni ve verši 1—7. Zde však začíná uvažovat o nebeské svatyni a zabývá se jí až do konce kapitoly. Služba v nebeské svatyni, jak praví Duch svatý, nemohla započít, dokud měla význam služba ve svatyni pozemské, totiž dokud ji Bůh uznával.

3. Jak se nazývala služba ve svatyni na zemi? v. 9a.

Tím je zdůrazněno, že všechny obřady i svatyně sama byly jen náznamem něčeho vyššího; to znamená, že význam a vztah toho sahal daleko za to, co se jevilo samotnému oku.

Svatyně smlouvy nové byla vybudována Pánem, nikoliv člověkem.

Nebeská svatyně byla oním velikým originálem, podle něhož byla vybudována svatyně za dob Mojžíšových. Bůh vložil svého

Ducha na stavitele pozemské svatyně. Umělecká dovednost, uplatněná při její stavbě, svědčila o Boží moudrosti.

4. Co nemohly způsobit oběti a dary? v. 9b.

Oběti neměly člověka učinit dokonalým; měly jen hříšníkovi poukázat k nové službě, která měla teprve uskutečnit to, čeho byla dřívější služba — pouhým stínem.

5. Nač zde Duch Boží zvláště poukazuje? v. 9c.

Původním Božím záměrem však není jenom tělesné očištění. Ať je jakkoli důležité, nelze je co do důležitosti přirovnávat k očištění „vnitřního člověka“ podle Ducha.

6. Z čeho se tyto obřady hlavně skládaly? v. 10a.

Některá z těchto nařízení neztratila ani dnes za ceně; avšak i při nejlepším znamenala jenom očištění zevnější. Je zde poukázáno zčásti k obřadům obětním. Veškerým omýváním bylo očištěno jenom tělo, nikoli však svědomí.

7. Jak dlouho měla trvat obřadní služba? v. 10b.

„Čas napravení“ se vztahuje ke křesťanskému věku, který byl obzvláště uveden prvním příchodem Kristovým, jeho smrtí a jeho vzkříšením. Jakmile však přišel ten, k němuž všechny oběti směřovaly, měla tato předobrazná služba skončit.

8. Čeho je Kristus nejvyšším knězem? v. 11a.

Některé z „dobrých věcí“, kvůli kterým Kristus přišel, již se dostavily; avšak mnohem větší věci třeba očekávat ve slavné budoucnosti.

9. Jak je zde nebeská svatyně popsána? v. 11b.

10. Co je dále řečeno o tomto dokonalejším stánku? v. 11c.

Je tedy zřejmo, že v nebesích je skutečná a pravá svatyně. I Jan nám o tom svědčí ve Zjevení. ... Nic pozemského nám nemůže vystihnout rozsáhlost a slávu chrámu v nebesích.

11. Čím nabyl Kristus oprávnění ke vstupu do těchto nejvyšších míst? v. 12a.

Kristus zastával službu kněze i velekněze, nejprve ve svatyni a nyní ve svatyni svatých. V epistoletě k Židům je devětkrát nazván „knězem“ a jedenáctkrát „nejvyšším knězem“.

Služba v prvním oddělení pozemské svatyně znázorňovala dílo, jehož se Kristus v nebesích ujal po svém nanebevstoupení. Bylo to dílo kněze, denní služba, při které byla přinášena před Boha krev oběti za hříšníkovi a kdy vystupovala ve svatyni vůně kadidla s modlitbami Izraele. Tak i Kristus přinášel svoji krev Otci za hříšníkovi a přednesl mu zároveň

se vzácnou vůní své spravedlnosti modlitby pokání činících hříšníků. Taková byla jeho služba v prvním oddělení svatyně v nebi.

Tam jej následovali svou vírou i učedníci, když zmizel jejich zrakům při svém nanebevstoupení. (Žid. 6, 19.)

12. Co nám Kristus vyzískal svým vstupem do svatyně? v. 12b.

Vykoupení nebylo dovršeno, když vstoupil, nýbrž právě jeho vstupem do svatyně. (Alford.) Kristova smrt na kříži odpovídá smrti oběti při obětní službě. Avšak smrt oběti sama o sobě nezaručovala ani odpuštění, ani vykoupení. Předobrazně se tak stalo až teprve tehdy, když se kněz odebral s krví do svatyně, jak bylo nařízeno.

Čtení bible: Jer. 27—48.

Přijdou-li soužení.

N. 15. Žalm 9, 10.
P. 16. Žalm 138, 7.
U. 17. Žalm 27, 5.
S. 18. 2. Sam. 22, 7.
Č. 19. Iz. 66, 13.
P. 20. Mat. 5, 4.
S. 21. Fil. 4, 7.

Jediné útočiště v době tísně — Hospodin.
Zastihuje nás svou mocnou pravicí.
V zlý den zasáhne v náš prospěch.
Doba úzkosti je dobou, kdy Bůh vyslychá.
On nejen ochraňuje, ale i těší.
Lkající blahoslavi a zaslibuje jim útěchu.
Boží pokoj chrání srdce i mysl.
Z. s. 19.09.

8. úkol. — 21. srpna 1948.

Oběť červené jalovice — Potvrzení smlouvy

Zlatý text: Žid. 9, 22.

1. Co způsobovala krev býků, kozlů a popel jalovic? Žid. 9, 13.

Vše, co toto mohlo učinit, bylo obřadní očištění nečistého. Těmito oběťmi nemohlo být očištěno svědomí a vnitřní život člověka. To může způsobit jedině krev Kristova.

2. Jaký příkaz byl dán o popeli jalovice? 4. Mojž. 19, 1—9.

3. Jak a za jakým účelem bylo tohoto popela použito? 4. Mojž. 19, 17—19.

4. Jmenujte některé body, v nichž se oběť jalovice liší od jiných obětí! 4. Mojž. 19, 19.

a) Jalovice musila být červená, což je symbol krve. Musila

být bez poskvrny a dosud nesměla být zapřahána. Zde opět máme předobraz Krista.

b) Byla zabita mimo tábor. v. 3. Jiné oběti byly teprve po zabítí vyneseny a spáleny.

Všeobecně se má za to, že červená jalovice znamená oběť a smrt Kristovu pro ty, kteří nebyli z Izraele, pro pohany, kteří jsou vzdáleni svatyně, kteří však rovněž budou spaseni.

Kdyby byla na našem Spasiteli spočívala jediná stopa hříchu, jeho oběť by nebyla bývala s to zajistit spasení člověka. Kristus nebyl nijak zavázán, aby se stal obětí za člověka. Nebyl pod zákonem. Přesto však vzal na sebe „způsob služebníka“ a vyšel ven za stany, aby nesl naše pohanění. Dotrpěl za branami jerusalemskými, čímž naznačil, že neumírá jenom za Izraele, nýbrž za všechny svět. Dělicí zeď mezi Židy a pohany byla stržena, a všechny národy i jazyky, všechno lidstvo bylo pozváno, aby bralo účast na spasení, kterého bylo dosaženo za tak velikou cenu.

c) Krví nebylo kropeno ve svatyni ani jí nebyly pokropeny rohy oltáře. Bylo jí kropeno sedmkrát směrem ke stánku. v. 4.

d) Kůže byla spálena; nedělo se tak při ostatních obětech. v. 5.

e) Popel, který byl při jiných obětech odstraňován, byl zde smíšen s vodou a bylo ho použito s vodou očištění za hřích. v. 9.

f) I „příchozí“ směl být účasten tohoto očištného obřadu. v. 10.

g) Nebylo podmínkou, aby kropení vykonával vždy jenom kněz. Mohl tak učinit kterýkoliv „čistý člověk“. v. 18.

5. Jaký je rozdíl mezi krví zvířat a krví Kristovou? Žid. 9, 13. 14.

Prvé posvěcení a očištění bylo časné, druhé věčné. Prvé bylo předobrazné, druhé skutečné. Ono první bylo tělesné, kdežto toto duchovní.

6. Jak se Kristus obětoval? v. 14.

7. Čeho je Kristus prostředníkem? Co způsobila jeho smrt? Čeho se dostává těm, kteří jsou povoláni? v. 15.

8. Která skutečnost obvykle vede k napsání závěti? Kdy nabývá kšaft nebo odkaz účinnosti? v. 16. 17.

9. Kterak byla ona první smlouva zasněcována a potvrzována? Žid. 9, 18. 19.

Oběti potom přednášeli mladí mužové, kteří byli k této službě zvoleni.

Mojžíš poté slavnostně opětoval podmínky smlouvy a všem bylo svobodně dáno na vybranou, zda chtějí žít v souladu s nimi či ne. Zaslíbili již zprvu, že budou poslušni hlasu Hospodina; avšak potom slyšeli podrobné vyhlášení zákona a jeho jednotlivých zásad, aby věděli, k čemu je ona smlouva zavazuje.

10. Kterých slov užil Mojžíš při této příležitosti? Žid. 9, 20; 2. Mojž. 24, 8.

Tento akt byl i závazkem. „Toto jest smlouva, již Bůh žádá, abyste splnili.“

11. Co Bůh zaslíbil, když vstoupil s Izraelem ve smlouvu? Co odpověděl lid? 2. Mojž. 19, 5—8; 24, 7. — Žid. 8, 9.

12. Co ještě pokropil Mojžíš krví? Proč bylo vylití krve nevyhnutelné? Žid. 9, 21. 22.

Čtení bible: Jer. 49. — Ez. 13.

Klid a mír v srdci.

N. 22. 1. Petr. 3, 11.

P. 23. Mar. 9, 50.

Ú. 24. Kol. 3, 15.

S. 25. Mat. 24, 6.

Č. 26. Řím. 14, 19.

P. 27. 2. Petr. 3, 14.

S. 28. Žalm 29, 11.

Pokoj ovšem nutno hledat a usilovat o něj.

Máme žít v míru se všemi lidmi.

Pokoj Kristův má být pánem našeho srdce.

Pomůže nám zachovat klid i v těžké době.

Sledujme vše, co vede k pokoji a pokroku!

Pán nás má nalézt jako lidí pokoje.

Pokojem i silou obdaňuje Hospodin!

Z. s. 18.55.

9. úkol. — 28. srpna 1948.

Očištění věcí nebeských:

Kristus zastáncem lidstva.

Zlatý text: Žid. 9, 23.

1. Co se nezbytně musilo stát, jak se svatyní pozemskou, tak i s nebeskou? S jakým však rozdílem? Žid. 9, 23. (v. 19. 13.)

V nové smlouvě jsou hříchy pokání činícího člověka přeneseny vírou na Krista a tím ve skutečnosti i na nebeskou svatyni. Jak s pozemské, tak i s nebeské svatyně musily být hříchy v nich zaznamenané odstraněny nebo vyhlazeny.

2. Čím však musila být očištěna svatyně nebeská? v. 23b.
Zde máme překvapující prohlášení, že je nutno, aby byly

! nebeské věci očištěny. Jistě se můžeme oprávněně tázat, zda vůbec může být v nebi něco znečišťujícího. Na otázku se však může odpovědět naprosto kladně. Ono očištění je nezbytné. Písmo sv. tak praví. Vyžaduje to však dalšího vysvětlení. V úkolu 6. jsme sledovali, jak byla očišťována svatyně pozemská. Stručně popíšeme nejpodstatnější body.

3. Co svatyni vždy znovu a znovu poskvrňovalo? 3. Mojž. 17, 11.

Když byl nad hlavou obětního zvířete vyznán hřích, stalo se ono obrazně hříšníkem. Jeho krev mohla být tudíž pokládána za hříchem obtíženou, poněvadž krev představuje život. (3. Mojž. 17, 11.) Tato krev potom ovšem svatyni poskvrňovala; jí teprve se stávala nečistou — pro hřích, jenž na ni spočinul.

4. Čím byla svatyně dále poskvrňována? 4. Mojž. 19, 13. 20; 3. Mojž. 20, 3.

Zde poznáváme nečistotu obřadní i morální.

Člověk, který hřeší skutkem, slovem nebo myšlenkou, poskvrňuje sám sebe. (3. Mojž. 18, 20; Jak. 3, 6; Mat. 15, 18—20.) Poskvrňuje i zemi a svatyni.

I když jednotlivec nepřinesl žádnou oběť za hřích, byl jeho hřích zahrnut ve všeobecné ranní a večerní oběti, jež platila pro celý národ. Tak oltář svědčil o jeho hříchu; avšak dokud nepřinesl člověk osobní oběť za hřích, nedával žádnou známku toho, že si přeje, aby jeho hřích byl shlazen.

5. Který den byl ve starém Izraeli určen k tomu, aby svatyně i lid byli očištěni ode všech hříchů? 3. Mojž. 16, 16—31.

Sedmý měsíc odpovídá našemu období mezi zářím a říjnem. V onen desátý den byl očištěn lid i svatyně. Tato vrcholná slavnost očištění a smíření se každým rokem opakovala.

6. Čím byla svatyně očištěna ve dni smíření? 3. Mojž. 16, 15—17.

Tak bylo vyhověno požadavkům zákona, který požadoval život hříšníka. Pak velekněz v úloze prostředníka vzal hřích na sebe, a opustiv svatyni, nesl břímě Izraelovy viny. U dveří stánku pak vložil své ruce na hlavu kozla Azazel, který od té chvíle nesl veškerý hřích lidu a nakonec zahynul uprostřed pouště, zatím co lid byl hříchu zbaven.

Hříšníci přinášeli po celý rok své oběti do svatyně a dosahovali odpuštění. Zatím co hříšník odcházel ospravedlněn, byl stánek poskvrněn jeho hříchem. Tatáž krev, která člo-

věku přinesla odpuštění, vnesla do svatyně nečistotu. 3. Mojž. 16, 33.

7. Kam Kristus nevesel? Žid. 9, 24a.

8. Čeho byla svatyně náznakem? Žid. 9, 24b; Žid. 8, 5; 2. Mojž. 25, 40.

9. Kam Kristus vstoupil? Co činí nyní? Žid. 9, 24c.

Kristus nevstoupil do svatyně na zemi, nýbrž zastupuje nás v přítomnosti Boží.

10. Jakou úlohu zastává v nebesích? 1. Jan. 2, 1.

Jako obhájce předstupuje zde na zemi před soudní dvůr místo hříšníka, tak Kristus zastává naši věc v nebesích. Předstupuje vlastně před nebeský soud místo nás a místo nás je podroben vyšetřování. Jinými slovy: jsme-li předvoláni před Boha, abychom „vydali počet ze svého šafaření,“ Kristus se nás zastává a je Bohem vyslýchán místo nás.

11. Kdy nás Kristus taktó zastupuje? Žid. 9, 24.

Toto „nyní“ je věčně platné, v každém věku i v každé generaci. To znamená, že Kristus žije věčně, aby se nás zastával, a každý věřící je ujišťován, že Kristus je kdykoliv připraven, aby nám přispěl na pomoc, a je-li třeba, nás se i zastal.

Čtení bible: Ez. 14—35.

B. 33, 40.

Kristus — Kníže pokoje.

N. 29. Jan 14, 27.

P. 30. 1. Kor. 14, 33.

Ú. 31. Ef. 2, 14.

S. 1. Luk. 11, 1.

Č. 2. Luk. 21, 36.

P. 3. Jer. 29, 12, 13.

S. 4. Luk. 18, 1.

Zůstavil svůj pokoj k blahu lidstva.

Bůh není Bohem zmatku, nýbrž Bohem míru.

Kristus původcem pokoje mezi lidmi.

Nezbytnost modlitby.

Zdaž i nám není modlitba stejně nutná?

I sám Spasitel zdůrazňuje její význam.

Odhodláme-li se k ní sami, bude vyslyšena.

Pán nejlépe znal její význam.

Z. s. 18.40.

10. úkol. — 4. září 1948.

Dva tisíce tři sta dnů

Zlatý text: Dan. 8, 14.

1. Jakou významnou otázku kladé jeden ze svatých druhému? Dan. 8, 13.

Daniel měl vidění, které je zaznamenáno v prvních dvanácti verších. Viděl souboj skopec s kozlem, v němž skopec nadobro podlehl. v. 3—7. Kozel pak velmi zmohtněl (v. 8.). Poté se objevil „malý roh, který se velmi rozrostl“ (v. 9.) a pak

v údobí římské duchovní nadvlády povrhl pravdou na zemi, a co činil, „šťastně se mu dařilo“. v. 10—12. Proto byla dána otázka, jak dlouho má být svatyně i svaté výsosti pošlapávány. — Zmíněných 2.300 dnů je 2.300 let. (Ez. 4, 6.) Daniel rozuměl, co znamená očištění svatyně, jako všichni Židé jeho doby. Co však znamenalo oněch 2.300 dnů? Svatyně byla přece očišťována každým rokem ve dni smíření; nyní však vidění mluví, že se tak má stát až po 2.300 let! Daniel proto nemohl porozumět významu tohoto zjevení. Proto se mu dostalo ujištění, že ono vidění má být zapečetěno „až do času konce“. Dan. 8, 17. 26.

2. Od které doby mělo být počítáno udané údobí onoho večerního a jitrního vidění? Dan. 9, 25. (v. 3. 17.)

Daniel usilovně zkoumal Písma a modlil se o vysvětlení onoho vidění. — A tu poznal, že vidění je pro dobu konce, že jde o určitou dobu daleko v budoucnu a nikoliv o ono očištění svatyně, které se dalo v každém roce.

Na jeho prosbu mu byla oznámena doba, od které měl ono údobí počítat. V době vidění ležel Jerusalelem v ssutinách a Daniel byl se svým lidem v babylonském zajetí. Den, ve kterém se všem mělo dostat svolení k návratu do jejich země a k obnovení Jerusalema, měl se stát dnem památným. Od něho měl být také počítán velký prorocký počet 2.300 let.

3. Kdy byl vydán příkaz k obnově a výstavbě Jerusalema? Ezdráš 7, 11—26.

Je to onen výnos, o kterém anděl mluvil ve verši 25. Byl vydán roku 457 př. Kr., který se stal výchozím datem nejdějšího prorockého počtu z kapitoly 8. Počítáme-li od podzimu roku 457, kdy nařízení vstoupilo v platnost, docházíme k počtu 456 plných let a po jejich odečtení od 2.300 let předpověděných, dostáváme se až do podzimu roku 1844.

2.300 dnů (let)

457 př. Kr. (456 plných let) (1844 let) 1844 po Kr.

4. Jaká velká událost se měla stát v roce 1844? Dan. 8, 14.

Je zřejmé, že ono očištění se nemohlo týkat pozemské svatyně, poněvadž v roce 1844 nebyla na zemi svatyně ani stánek, ani chrám. Poznali jsme však svatyni v nebi i jejího kněze a velekněze — Krista — (Žid. 8, 2.) a rovněž i to, že „nebeské věci“ musí být očišťovány „lepšími“ oběťmi. Nemůžeme proto dojít k jinému uzávěru, než že v roce 1844 započalo očišťování svatyně nebeské.

5. Koho očistění svatyně také zahrnovalo? 3. Mojž. 16, 33; 23, 29.

Z tohoto můžeme usuzovat, že i v nebi se děje dílo obdobné při službě ve svatyni pozemské; očistění však neplatí jenom pro jeden rok, jako tomu bylo na zemi; rovněž jeho rozhodnutí nejsou jenom dočasná, nýbrž s konečnou platností rozhodují o životě a smrti; čili jinými slovy: V roce 1844 započala hodina soudu Božího. Až tento soud skončí, nadejde i vykonání rozsudku a konec všech věcí. (Zj. 14, 7.)

Očistění svatyně bylo závěrečným dílem smíření na konci roku — přenesením nebo-li zavržením hříchů Izraele. Představovalo konečnou službu Velekněze v nebesích, přenesení nebo-li zahlazení hříchů jeho lidu, které jsou zaneseny v nebeských knihách. Tato služba zahrnuje dílo vyšetřování, dílo soudu, který bezprostředně předchází Kristův příchod z nebes v moci a slávě, takže až přijde, bude již každý případ rozhodnut.

6. Který rozdíl mezi Kristem a pozemským nejvyšším knězem je zvláště připomenut? Žid. 9, 25. 26a.

7. Co „na konci věků“ (kdy se lidstvo dočkalo jeho prvního příchodu) učinil? v. 26b.

Shladit hřích znamená více než ho odpustit. 1. Jan. 1, 9. Izraelským se dostávalo odpuštění při jejich denních obětech; ve dni smíření pak dosahovali i očistění.

8. Co je lidem určeno a co nastane na konci času? Žid. 9, 27.

9. Jaké poselství má být lidstvu hlášáno před koncem? Zj. 14, 7.

V roce 1844 povstal lid, který poukazoval, že údobí 2.300 „dnů“ skončilo; tak splnil proroctví, že takovéto poselství bude hlášáno. Dílo adventistů navázalo na probuzení oněch dnů a dnes představuje světové hnutí, které hlásá hodinu Božího soudu všem národům lidstva.

10. Proč byl Kristus obětován? Žid. 9, 28a.

Skála, do které bylo udeřeno, představuje Krista; tento symbol je jednou z nejvýznamnějších pravd. Jako ze skály vyprýstily životodárné vody, tak i z Krista, který byl „raněn a ubit od Boha i ztrápen“, „raněn pro přestoupení naše a potřen pro nepravosti naše“, vyplývá proud spasení pro ztracené človenstvo. Jako byla skála udeřena jednou, tak byl i Kristus „jednou obětován ke shlazení hříchů mnohých lidí“. Náš Spasitel neměl být obětován po druhé; a ti, kteří touží po požehná-

ních jeho milosti, potřebují jenom prosit ve jménu Ježíšově a přednést tužby svého srdce v pokorné modlitbě. Taková modlitba vnese před Hospodina zástupů rány Ježíšovy, a pak znovu bude vytékat krev, tak vhodně symbolisovaná živoucími vodami pro lid na poušti.

11. Jak se Kristus objeví po druhé? Žid. 9, 28b.

V předobrazné službě svatyně na poušti nejvyšší kněz vycházel po smíření před stánek a žehnal celému shromáždění. Tak se i Kristus na konci svého prostřednického díla zjeví „bez hříchu“, aby svůj čekající lid obdaril spasením a věčným životem.

Čtení bible: Ez. 36. — Dan. 9.

11-4. Kdy modlitby nejsou vyslyšeny.

N. 5. Jakub 4, 3.	Prosíme-li neoprávněně, se špatným úmyslem.
P. 6. Jan 9, 31.	Je-li v našich srdcích hřích.
Ú. 7. Mat. 21, 22.	Nebudou účinné bez plné víry v Boží moc.
S. 8. 2. Kor. 12, 8. 9.	Bůh tím sleduje zvláštní úmysl s námi.
Č. 9. 1. Jan. 5, 14.	Neprosili jsme ve shodě s Boží vůlí.
P. 10. Ef. 6, 18.	Snad postrádaly bedlivosti a vytrvalosti.
S. 11. Pš. 28, 9.	Nedbáme-li Božího zákona, jsou přímo zlem.
	Z. s. 18.25.

11. úkol. — 11. září 1948.

Konec hříchu, Kristus utvrditelem zákona

Zlatý text: Žid. 10, 9. 10. *Odo lid. v jeh ciznit*

1. Co zákon nemohl učinit? Proč? Žid. 10, 1.

Nepравí se nám, že zákon byl stínem, nýbrž že obsahoval stín „budoucích hodnot“. Zákon byl dobrý, měl však jen „neustále stejné oběti roků od roku“, a ty nemohly nikdy učinit někoho dokonalým. Oběti byly jenom stíny „lepšíh věcí“ v budoucnu.

2. Co by se bylo muselo stát s oběťmi, kdyby byly bývaly měly moc k zdokonalení Božích ctitelů? v. 2.

Kdyby byl lid přestal hřešit, byly by ustaly i oběti za hřích. Člověk přinášel obět za hřích jedně tehdy, když zhřešil. Když se hříchu nedopouštěl, nepřinášel ji. Zatím co ostatní oběti jako oběti pokojné a oběti díkyčinění, měly pokračovat nadále, věřící Starého Zákona jednou již očištění (a nedopustivší

se dalšího hříchu) neměli již mít hřích na svědomí, a tudíž neměli ani přinášet za něj další oběti. v. 18.

3. Čeho byly oběti v každém roce připomínkou? v. 3.

Výraz „každého roku“ se vztahuje k výročnímu Dni smíření, kdy byly připomínány hříchy celého roku.

Kristovo dílo k vykoupení lidstva a očištění vesmíru od hříchu bude skončeno přenesením hříchů se svatyně nebeské na satana, který ponese konečný trest.

Služby stánku a později i chrámu, který zaujal jeho místo, poučovaly lid o velikých pravdách Kristovy smrti a jeho velekněžské služby po jeho vzkříšení. Tak byly jejich mysli každým rokem obráceny vpřed — k závěrečným událostem velkého sporu mezi Kristem a satanem, ke konečnému očištění vesmíru od hříchu a těch, kteří se jím dali podmanit.

4. Čeho nebyla krev obětovaných zvířat schopna? v. 4.

5. Co pravil Kristus, vcházeje na svět? Čím jej Bůh uzpůsobil k oběti? v. 5. 6.

V těchto slovech je naznačeno splnění úmyslu, který byl tajemstvím od věků. Kristus se odhodlal sestoupit na naši zemi a přijmout tělo člověka. Kdyby se byl zjevil ve slávě, již sdílel se svým Otcem ještě dříve, než povstal náš svět, nebyli bychom snesli světlo jeho přítomnosti. Proto bylo božství oděno lidstvím.

6. Co je prohlášeno za „oběť Boží“ na rozdíl od obětí zápalných? Žalm 51, 18. 19.

Mnohého z nás jistě překvapí, když shledáváme, že Bůh si nepřál oběti a zápalů ani v dobách Starého Zákona. Avšak i proroci jsou v této věci jednomyslní. (Iz. 1, 10—15; Mich. 6, 7. 8; Oz. 6, 6; Jer. 7, 21—23.)

7. Co prohlásil Kristus? Žid. 10, 7.

Syn člověka nikdy nezhřešil, a tudíž nemusil nikdy přinést oběť za hřích — stal se jí sám! (Iz. 53, 10. 12.) A tak ten, který byl bez hříchu, nesl naše hříchy, a i když zemřel, nezemřel za hřích svůj (neboť se žádného nedopustil), nýbrž za hříchy naše.

8. Které pravdy jsou nám opětováním zdůrazněny? v. 8. 9a.

9. Za jakým účelem ruší první řád? v. 9b.

Byly to dary, oběti a zápalý. Ty Bůh zrušil. „Druhé“ — je čistá Boží vůle, kterou Bůh zároveň utvrzuje. Tímto vý-

rokem je zákon obřadní rušen a zákon mravní utvrzován. Prvé musilo ustoupit druhému.

Boží vůle pro lidstvo je obsažena v zákoně Desatera. (Žalm 40, 9.) Boží zákon je Kristu tak drahý, že ho chová a chrání ve svém srdci.

10. Jak jinde mluví apoštol Pavel o utvrzení zákona? Řím. 8, 31.

11. Čím jsme posvěceni? Žid. 10, 10a.

Jsme posvěceni vůlí Boží. — Poslušnost Božího zákona je přímé posvěcení Boží. Posvěcení není však dílem okamžiku, nýbrž neustálým pokrokem ruku v ruce s pokračující a prohlubující se poslušností. Pokud nás satan napadá svými pokušeními, musí být znovu a znovu podstupován boj o vítězství; zůstane-li duše poslušna, bude posvěcena pravdou a nakonec zvítězí.

Posvěcení je mnohem více než jen unášejí a chvilkový pocit; není to proto jen nějaké hnutí mysli. Znamená naprostou shodu s vůlí Otce v nebesích, poslušnost celého zákona a všech jeho přikázání. Naším průvodcem má být slovo Boží, nikoliv názory nebo ideje lidí. Jan 17, 17; Zj. 22, 14.

12. Co je však základem našeho posvěcení? v. 10b.

Neposvěcujeme se však „jednou provždy“; neboť jenom oběť Kristova se stala jednou a má věčnou platnost. — Chyby nemohou být napraveny a charakter nemůže být podroben proměně jen chabým nebo občasným úsilím. Posvěcení je dílo nikoli jednoho dne nebo roku, nýbrž celého života. Boj o vítězství nad sebou, o svatost a o nebe je bojem celoživotním. Bez neustálého úsilí a vytrvalé činnosti není pokroku v božském životě, není koruny vítězů.

Nejmocnějším důkazem odklonu člověka od jeho vyššího stavu je právě ta skutečnost, že návrat vyžaduje tolik námahy a obětí. O každou píď a každou hodinu musíme vytrvale bojovat. Chvilkovým popudem vůle se můžeme dostat snadno pod moc zla; avšak co vytrvalého úsilí je nutno vynaložit, aby byla jeho pouta stržena a aby bylo dosaženo vyššího a světlejšího života! Vznesený cíl vyžaduje však mnoho námahy, času a trpělivosti i mnoho sebeobětování. — —

Čtení bible: Dan. 10. — Amos 9.

Zaslíbení pro opravdové modlitby.

v. 12. Mat. 7, 11.	Bůh je přímo žádostiv dáti nám dobré.
v. 13. Fil. 4, 19.	Je v Boží vůli i moci splnit potřeby lidí.
v. 14. 1. Jan. 3, 22.	Poslušnost jeho vůle otvírá zdroje nebes.
v. 15. Jak. 5, 16.	Modlitba spravedlivých dosahuje k Bohu.
v. 16. 1. Petr. 3, 12.	On má v patnostech jejich prosby i život.
v. 17. Žalm 34, 10.	Bojící se Boha nemusí se bát nedostatku.
v. 18. Mat. 26, 41.	Jsou znakem bdění a chrání před pokušením.
	Z. s. 13.10.

P. 149945 12. úkol. — 18. září 1942.

Nová a živá cesta

(Dokonalost a posvěcení.)

Zlatý text: Žid. 10, 14.

1. Z čeho se skládala denní služba kněze? Co tyto oběti nemohly nikdy učinit? Žid. 10, 11.
2. Co však učinil „tento“ muž, obětovav jedinou oběť za hříchy? v. 12.

Kněží obětovali často a mnohé oběti; jejich oběti nemohly zahladit hříchy, kdežto jeho jediná oběť za hřích odstranila hříchy navždy, a proto nemusila být opětována. V její moci je Kristus na pravici Boží jako náš zastánce.

3. Jaké místo má jednou připadnout Kristovým nepřátelům? v. 13.

4. Čeho dosáhl Kristus jedinou obětí? v. 14.

Tato oběť znamená odpuštění hříchu a očištění od něho, ospravedlnění i posvěcení. Zdokonalení pak znamená dílo neustálého pokroku.

5. Jakou úlohu zde zastává Duch Boží? v. 15.

Duch svatý podává svědectví o posvěcení a dokonalosti. Jsou mnozí, kteří sami vydávají svědectví o sobě a osobují si výjimečnost a dokonalost. Takové svědectví však není přijatelné. Duch svatý, nikoliv člověk sám, má vydávat svědectví o šlechetnosti jeho charakteru. — Naše posvěcení je prací Otce, Syna a Ducha svatého. Je splněním smlouvy, kterou Bůh uzavřel s těmi, kteří se mu zavazují, že setrvávají s ním, s jeho šynem a jeho Duchem ve svatém společenství.

**6. Jakou smlouvu chce s nimi Bůh učinit „po těch dnech“?
v. 16.**

Obřadní zákon služby předobrazující Beránka, který snímá hříchy světa, ztratil platnost s jeho smrtí, avšak zásady Desatera jsou nepohnutelné jako trůn Boží. Ona příkázání, která byla oznámena člověku v ráji jako veliký zákon života, budou beze změny platna i v ráji obnoveném. Až na zemi opět vzkvete zahrada Eden, bude Boží zákon lásky ostříhán všemi lidmi pod sluncem.

7. Nač Bůh již ani nevzpomene? v. 17.

8. Co také přestává, není-li již hříchu? v. 18.

Zde prominutí znamená přenesení, nikoliv jenom odpuštění (podobně jako je uvedeno ve verši 2).

**9. Jsou-li hříchy odpuštěny, kam můžeme směle a odhodlaně
vstoupit? Či zásluhou? v. 19.**

„Do svatyně“, podobně jako i na jiných místech, je v originále uvedeno v množném čísle a znamená obě svatá místa: „svatyni“ i „svatyni svatých“.

10. Jak je nazvána cesta, která nám byla způsobena? v. 20a.

11. Kudy tato nová a živá cesta vede? v. 20b.

V Kristově těle nebylo hříchu; byl svatý a bez poskvrny, a v podstatě tohoto těla se objevil i před svým Otcem. Předstoupil před něho jako živá oběť, svatá a Bohu přijatelná. Řím. 12, 1. Byla to nová a živoucí cesta a Bůh si přeje, aby chom se jí dali.

12. K čemu jsme vyzváni? v. 21. 22a.

„Přistupovat“ do svatyně bylo výsadou kněží. My „přistupujeme“ v tom, který je našim knězem, který „vešel za oponu“.

**13. Od čeho mají být naše srdce očištěna? Co se má stát
s našimi těly? Žid. 10, 22b. 23a.**

Jako kněží kropili krví k očištění a jako se omývali na počátku své služby, tak máme i my být čisti duchovně i tělesně.

Čtení bible: Abdiáš 1. — Ageus 2.

Obohatme své modlitby!

N. 19. Žalm 118, 28. 29.

P. 20. Řím. 1, 9.

U. 21. Luk. 6, 27. 28.

S. 22. Jan 17, 20.

Č. 23. 1. Tess. 5, 17.

P. 24. Luk. 11, 13.

S. 25. Mat. 6, 10.

Oslavujeme jimi Boží vyvýšenost a láskul

Modleme se i o dobré pro své bližní!

Nemáme v nich zapomínat ani na své nepřátele.

Má v nich být vzpomenuo i přátel pravdy.

Mají vyšší hodnotu, jsou-li vytrvalé.

Jimi můžeme získat nejvzácnější dar.

Prosme v nich o splnění nejkrásnější naděje

Z. s. 17.54.

Křesťanská stálost

Zlatý text: Žid. 10, 35.

1. Čeho se máme podle rady Pisma sv. pevně držet? Jaké má být naše vyznání a proč může mít takovou jistotu? Žid. 10, 23b.

Mohou přijít pokušení, abychom se vzdali své víry. Avšak uvědomělé a jasné vyznání základu naší naděje důvěru naši znovu mocně posílí. Bůh nás nechce vidět rozkolísané; a Kristus chce nám stát po boku a pomáhat.

2. Proč máme být k sobě navzájem pozorní? v. 24.

„Setřme jedni druhých“ zde znamená „budme ohleduplní a rozvážní!“ Zde však mnozí a mnozí chybují. Všichni máme být laskaví, máme mít porozumění pro druhé a povzbuzovat je k laskavosti a dobrým skutkům.

3. Co nemáme zanedbávat? Proč je tato výzva zvláště významná v dnešní době? Žid. v. 25.

Tím jsou míněny všechny podniky církve. V dobách, ve kterých žijeme, je nebezpečné být jim často nebo pravidelně nepřítomen bez závažného důvodu. — Den Páně se blíží!

4. Za jakých okolností nezůstává již žádná oběť za hřích? v. 26.

Nebude omluvy pro ty, kteří setrvávají nadále v bludu nebo omylu i tehdy, když si mohou dobře zjistit, co je pravda. Svými utrpeními a svou smrtí vydobyl Ježíš smíření za všechny bezděky a neuvědoměle spáchané hříchy, nebylo však učiněno žádné opatření pro sverepou a zúmyslnou zaslepenost. Ti, kteří skrývali své oči před pravdou, než mohli být přesvědčeni, musí se obrátit k Bohu v duchu pokání za přestoupení jeho zákona a ve víře v našeho Pána a Spasitele, aby jejich hřích nevědomosti při přestupování soboty mohl být odpuštěn.

5. V jakém stavu je člověk, který zatvrzele zůstává ve svém hříchu? v. 27.

6. Jaký trest stíhal ty, kteří pohrdali zákonem Mojžíšovým? v. 28.

Rouhačství a svěvolné porušování soboty bylo trestáno stejně; obojí bylo výrazem odporu proti autoritě Boží.

7. Které tři hříchy jsou zmíněny, jež zaslouží ještě přísnějšího trestu, než byl ten, který stíhl přestupníky zákona Mojžíšova? v. 29.

Tyto hříchy nejsou ničím jiným než úmyslným hříchem proti Duchu svatému. Nikdo nemůže pošlapávat Syna Božího, pokládat drahou krev smlouvy za něco nesvatého a vzpírat se spasitelnému působení Ducha, a přesto ještě mít naději na spasení. Je to něco naprosto nemožného. To obzvláště platí o těch, kteří znali pravdu, jak je zjevno z výroku, „kterou byli posvěceni“.

8. Co pisatel prohlašuje za pravdu nám známou? v. 30.

Poznali-li jsme Boha, musíme si být vědomi toho, že Bůh nestrpí přímý odpor. Nestihá člověka vždy vzápětí po činu; bude nás však určitě soudit podle světla, jehož se každému z nás jednotlivě dostalo.

9. Co je pak pro takový život hrozné? v. 31.

Někteří lidé se domnívají, že Bůh bude věčně odpouštět a nikdy nepřikročí k výkonu trestu. Takoví nechť se zamyslí nad tímto veršem.

10. Co si proto máme vždy připomínat? Které dvě obměny soužení jsou zmíněny? v. 32. 33.

Prošli soužením již předem. Bůh jim tenkrát byl blízek a nápomocen. To jim mělo dodávat odhodlanosti i pro budoucnost.

11. S kým také soucítili? Proč s radostí snesli ztrátu svých majetků? v. 34.

Přijde i čas, kdy Božímu lidu nebude možno prodávat nebo kupovat. Snese to potom stejně pohotově jako oni — s radostí?!

12. Proč nemáme odvrhovat smělou důvěru? Čeho je nám předně zapotřebí? Co můžeme očekávat, učinili-li jsme zadost vůli Boží? v. 35. 36.

13. Co se má zakrátko stát? v. 37.

To je slovo přítomné pravdy. Konec všech věcí nadchází. Jsme připravení?

14. Jak mají spravedliví být živi? Jak Bůh pohlíží na toho, kdo se od něho odvrací? Ke které třídě lidí se hlásí apoštol? v. 38. 39.

Že tato výzva (v. 35—39) platí církvi v posledních dnech, je zřejmo ze slov, která mluví o blízkosti návratu Páně. Mnohým se bude i zdát, že Pán se svým příchodem otálí. Proto jsou pokyny zde uvedené obzvláště vhodné pro zkušenost adventistů v této době. Lid zde oslovený byl v nebezpečí, že

ze své víry učiní pouhé trosky. Konali vůli Boží a následovali vedení jeho Ducha a jeho slova; neporozuměli však jeho úmyslu ve své minulé zkušenosti s ním ani nemohli vidět stezku před sebou, a byli v pokušení pochybovat i o tom, zda je Bůh vskutku vedl. V oné době byla na místě slova: „Spravedlivý z víry živ bude.“ Jakmile jasné světlo „půlnočního volání“ zazářilo na jejich stezku a spatřovali odpečetěná proctví i rychlé splňování znamení jevících blízkost Kristova příchodu, kráčeli ve skutečnosti za tím, co viděli. Avšak nyní, zdeptáni zdánlivě klamnými nadějemi, mohli obstát jedině vírou v Boha a jeho slovo. Posmívající se svět na ně volal: „Byli jste svedeni. Vzdejte se své víry a přiznejte, že adventní hnutí je od satana!“ Boží slovo však varovalo: „Odvrací-li se kdo nazpět, nezalibuje duše má v něm.“ Odřící se své víry nyní a zapřít moc Ducha svatého, která poselství provázela, bylo by cestou odvrácení do beznaděje zániku. Slova Pavlova je sílila a povzbuzovala ke stálosti: „Nezamítejte smělou doufanlivost!“ „Je vám potřebí trpělivosti, neboť ještě velmi maličko, a přijde ten, jenž má přijíti, a nebude s příchodem otáletí.“ Jejich jediným bezpečím bylo uchování světla, které již od Boha obdrželi, pevná důvěra v jeho zaslíbení, další bedlivé studium Písem a trpělivé očekávání Pána i pohotovost k přijetí dalšího světla.

MISIJNÍ STRÁŽ

3. července 1948. — Vliv malých skupin.

„Bude-li Kristus správně představen v rodinném kruhu a v malých skupinkách v lidských domovech, bude výsledek v získávání duší pro Ježíše často větší než z veřejného přednesu jeho slova před nesčetnými posluchači v přednáškových síních, modlitebnách nebo ve volné přírodě.“ „Služebník evangelia.“

Je mnoho cest, jak „kázat evangelium“. Mnozí lidé si pod tímto pojmem ihned představují kostel a přednes slova s kazatelnou. Jsou však i jiné cesty, kterými se evangelium lidem přináší přímo do jejich rodin. Je to jeden z nejsnazších a neúčinnějších způsobů práce, kdy hlasatel slova přichází v nejužší styk se svými posluchači a může nejlépe vytušit jejich potřeby. — Podobně zjevoval taje svého království Ježíš i apoštolé. (Sk. 2, 46.) Sta duší bylo a bude takto získáno pro pravdu.

10. července 1948. — Čím se může stát i váš domov.

Za kruté zimy v době nezaměstnanosti vstoupil vyhladovělý muž do jednoho stavení, aby poprosil o trochu teplého jídla. Přívětivá starší dáma jej pozvala dovnitř a pohostila ho. Po jídle jej pak vyzvala, aby si ještě trochu odpočinul a posečkal. Po tak laskavém přijetí nebylo snadné pozvání odmítnout. Poslechněte si jeho vlastní slova:

„Dáma se mnou rozprávěla a vyptávala se na mé smýšlení o životě a jeho okolnostech. Ovšemže jsem se jí také tázal, zda zase nastanou trochu lepší doby. Až dosud jsem křesťany, jak jsem je poznal, nenáviděl. Zde však byla cizí žena, vdova, a také křesťanka. — Za nějakou chvíli klepal někdo na dveře a vzápětí postupně přišlo asi dvanáct lidí, kteří byli zřejmě očekávání a rovněž vřele přivítáni. Byli to sousedé, kteří přišli na biblickou hodinu. Zprvu jsem byl celý nespůj, záhy jsem se však cítil jako doma. Pomodlili se; zazpívali

píseň a pak otevřeli své bible. Na začátku jsem proslovu nevěnoval pozornost, až pojednou jsem zaslechl slova: „Hledejte nejprve království Boží!“ Zapůsobila na mne mocně a svolil jsem potom, aby se i za mne modlili, a poklekl jsem spolu s nimi. To vše bylo jistě přímé působení Ducha Božího, neboť zde jsem nakonec vycítil blízkost Boží a otevřely se mi dveře k životu. — Dnes smím sám vést jiné k tomuto poznání a vážím si obzvláště těchto schůzek v úzkém kruhu, neboť tam jsem i sám nalezl Boha.

17. července 1948. — Služba lásky.

Kolem nás je mnoho částečných nebo úplných sirotek. Tyto děti jsou někdy zcela nebo aspoň zčásti odkázány na srdce lidí, která byla vědomě nebo často i nevědomky pohnuta Božím slitováním. Slyšme, co nám o tom praví Duch proroctví pro nás:

„Těm, kteří chtějí pro Mistra pracovat, otvírá se širé pole příležitostí. Zde jsou děti a mládíví, jimž je třeba pečlivého vedení a vlivu, který by jejich vůli uvedl na správné cesty, neboť byli oloupeni o blahodárný vliv křesťanského domova.“ Svěd. 6./282.

Ti, v jejichž srdcích sídlí láska Boží, otevřou svá srdce i dveře svého domova těmto opuštěným. Kde není příbuzných, kteří by se jich ujali, mohou být přijaty buď za vlastní nebo aspoň doporučeny do péče některé jiné dobré rodiny. Pán se zastává těchto dítek ve zvlášť zvýšené míře, a my jej jen zarmucujeme, zanedbáváme-li je. Co však pro ně učiníme, to je v jeho očích činem prokazaným — jemu!

24. července 1948. — Služba nevidomým.

„Andělé budou vysláni, aby sloužili Božím dítkám, které postrádají tělesného zraku. Andělé opatrují jejich kroky a často až předivně ochraňují nevidomé od tisícových nebezpečí. Bůh nevyslyší modlitby svých dítek, dokud nebude věnována náležitá péče i nemocným a slepčům.“

Kdyby byli všichni tito lidé soustředěni do jediného města a zřejmí všem lidem, pak by svatá povinnost jim pomoci vystoupila na denní světlo mnohem zřetelněji než nyní, kdy jen občas potkáme některého z nich. Jsou přímou výzvou, abychom jim pomohli, a sem i tam vídáváme, jak se jich laskavě

ujímají i lidé ve světě. Postrádají mnoho možností, které jsou dopřány nám a jsme jim proto povinni pomáhat.

Uvážíme-li, jakou pozornost jim věnují nebesa, máme si být tím více vědomi svého poslání pro tyto lidi. Podejme jim ruku, prokažme jim drobné, pozorné služby a laskavosti; vložme do jejich rukou malý dárek; pozveme je do shromáždění, stavme se pro ně a opět je pozorně doveďme domů! Předčítejme jim z bible, modleme se s nimi. Ohlédněme se, kde je nejbližší z nich, a pomozme mu v duchu Božího zájmu o ně!

31. července 1948. — Vděčnost za získané duše.

Kaz. 9, 10. — Po jednom shromáždění laických pracovníků jsme zdůraznili zásadu získat aspoň jednu duši pro věčný život. Po vážné a pročitěné modlitbě jsme si zvolili svoji oblast a za mnoho týdnů jsme umístili v každém domě aspoň jeden výtisk letáku „Naděje světa“. Získali jsme i přátele, jimž jsme mohli zapůjčit knihy. A brzo jsme mohli založit malý studijní kroužek. Zprvu tři, později čtyři rodiny se pravidelně začaly scházet kolem Slova. Jedné z nich jsme pravidelně zasílali naše letáčky po celé dva roky. Nakonec si přály soustavné vyučování kazatelem.

A výsledek? Paní domu, kde se všichni scházeli, přijala již křest. Další rodina o šesti členech se k přijetí křtu připravuje. Jsme nesmírně vděční za tyto duše a prosíme bratry a sestry, aby učinili podobně. Slovo Boží si nalezne duše, jež si ho váží! Kdo první přiloží ruku k pluhu?

7. srpna 1948. — Posvěcení těla.

Když se Pavlovi zjevil Ježíš, vneslo to do jeho života naprostou změnu. Přestal již pronásledovat křesťany. — Stačilo jedno jediné setkání! — Pronásledovatel učedníků Kristových se stal pojednou horlivým zastáncem díla ukřižovaného Spasitele, Pavel přestal klást odpor Duchu Božímu a přál si jen vědět, jak hlásat evangelium, jež dříve tolik potíral. Každý Kristův učedník má totéž přání; každý cítí, že má působit k blahu duší kolem sebe.

Ti, kteří očekávají Kristův příchod, očistili své duše poslušností pravdy a spojují své pozorné bdění s pilnou činností. Vědí, že den Kristova návratu je blízko, a nenechávají proto žádnou příležitost nevyužítu. Působí pro spásu světa a zachraňují duše.

14. srpna 1948. — Najděme si svůj vlastní úkol!

Člen jednoho sboru si přál nějak působit ve službě Kristově; cítil však, že není nadán k tomu, aby vystupoval veřejně. Když se o své potíži zmínil i ve své tiché modlitbě, přišla mu pojednou myšlenka: „Proč by se nemělo pracovat pro ty duše, které zvlažněly?“ Jeho první návštěva platila manželům, kteří již po dlouhou dobu nebyli ve shromáždění. Vyhledal manžela při jeho práci — bylo to jednou v sobotu — a pravil mu: „Bratře, ty nám ve sboru scházíš! Byli bychom rádi, kdybychom tebe i tvoji choť opět uviděli mezi sebou!“ Z očí osloveného vyhrkly slzy a pravil: „Ty jsi první, který mě vyzval, abych opět přišel!“ — Následující sobotu byli oba manželé opět v kruhu sboru. Náš bratr se domníval, že nemůže být nijak užitečný; avšak v jediném roce vyhledal tak a přivedl zpět do sboru — asi 20 duší. Za kým se vydáme my?

21. srpna 1948. — Co stačí k dílu?

Bůh dal každému člověku jiný dar. Každý by měl vyplnit ono místo, které nejlépe odpovídá jeho schopnostem. Jedna naše sestra věnovala pravidelně jeden den v týdnu rozšiřování spisů a později, když docílila okruhu těch, kteří se blíže zajímali o pravdu, pozvala je na biblické hodiny. Jedna dívka byla velmi živě zaujata pravdou o tisíciletém království a mnoho o ní přemýšlela. Naše sestra jí proto dala spisek o této přítomné pravdě, a záhy mohly následovat i vyučovací hodiny. Dívka se odhodlaně přiznala k poznané pravdě i přes odpor příbuzných. Poté se odebrala na jednu z našich škol a později se stala učitelkou na našem ústavě.

28. srpna 1948. — Posvěcení statků.

Luk. 6, 38. Před nějakou dobou prohlásil jistý misionář, že kdyby byl býval měl jen o 50.000 korun na potřeby misie více, byl by získal o několik set duší více. — Spasení samo je ovšem dosažitelné i těm, „kteří nemají peněz“ — tedy zcela zdarma, avšak jeho hlásání a rozšíření je spojeno s mnoha náklady. Pokrok Božího díla na zemi je z plně nevyzpytatelného důvodu částečně závislý na obětavosti těch, kteří dovedli ocenit význam vlastní spásy. Ve Svědectví čteme: „So-bectví v sobě skrývá všechny obměny hříchu.“ Obětavost pro dílo je však zároveň jedním z nejpůsobivějších prostředků proti zřítnosti. Od přirozenosti člověk touží po bohatství;

v Božím plánu však jsou obohacováni právě ti, kteří dovedou štědře dávat. I příroda potvrzuje tuto zásadu. Listy vdechují jedovaté látky, které vydechuje živočišstvo, jemuž zase vracejí pro všechno živé na zemi nezbytný kyslík. — Podobně i Bůh dal svého jediného Syna; a máme-li být podobni jeho charakteru, musíme být hotovi obětovat ze svého. Moudré dávání, při němž člověk bere zřetel na svou odpovědnost za svěřené hodnoty a na cíl, ke kterému máme spět, nikoho nechudí.

4. září 1948. — Dílo střídmosti.

Vedoucí a členové sborů! Potřebujeme vaši účinné pomoci v abstinentní práci. Máme se stát rozhodnými odpůrci nestřídmosti. Dnes musíme vykonat na tomto poli více než kdy dříve. Nesmí nám být lhostejné, že lidé spotřebují dnes nepoměrně více alkoholu než v dobách minulých. Musíme zasahovat proti tomuto zlu a podpořit práci veřejných institucí.

Máme být v předních řadách tohoto úsilí. Naše stezka je ozářena spoustou pravd o zásadách pravé reformy a jsme odpovědní za to, aby ono světlo zazářilo i jiným. Již před lety bylo rozšiřování znalosti zásad střídmosti pokládáno za jednu z nejdůležitějších našich povinností. Tak tomu musí být i dnes! Naše školy a ústavy se musí vyznačovat silou milosti Kristovy, která přetváří celou bytost — tělo, duši i ducha. Avšak i každý věřící má se stát ohniskem světla a požehnání každé opravdové reformy a pokroku!

11. září 1948. — Příčina mravního úpadku.

„Mravní úpadek v lidstvu má svou příčinu. Často i zákon podporoval zla, která podkopávala jeho vlastní základy. Mnozí si stěžují na některá bezpráví, nepocitují však ani trochu vlastní odpovědnosti. Musíme si být vědomi toho, že každý máme jistý okruh svého vlivu.

Mluvíváme často o následcích, uvažujeme o nich i o tom, jak by mohla být zlu učiněna přítrž, avšak často trpíme vlastní jeho příčinu nebo k němu mlčíme. Zastánci střídmosti zapomínají na svou povinnost, když poučením, příkladem, slovem ani perem nevyvíjejí vliv ve prospěch naprosté zdrženlivosti. Nesmíme očekávat, že Bůh učiní nějaký zázrak, aby tato náprava nastala a nám byla ušetřena námaha. Sami osobně musíme bojovat s obrovitým nepřítelem a naším heslem musí být:

Neustat, se zlem se nesmiřovat — a usilovat o vítězství ryziho dobra!“ „Služebník evangelia“.

18. září 1948. — Poselství okolí sboru.

„Navštěvujte své sousedy v otevřeném přátelském duchu a blíže se s nimi seznamte. Buďte jim blízcí, aby jejich srdce okrálo paprsky vaší nezištné lásky! Vživejte se do jejich postavení, modlete se s nimi; vyhledávejte příležitosti, kdy byste jim mohli prokázat dobré, a možno-li, uveďte je do poznání Božího slova, aby jejich zneklidněná mysl nalezla světlo a pokoj!“

Mnozí upřímní a po pravdě toužící lidé bydlí v blízkosti našich sborů. Jedna sestra cítila, že je povinna, aby navštívila každý dům ve svém okolí. Posléze se rozhodla a v obavě, aby nebyla při své misijní činnosti viděna, podstrčila pod dveře každého bytu malý spis. — Jedna paní, která úsilovně pátrala po pravdě a smyslu života, byla však oním spiskem vážně zaujata a brzo se stala sama věrnou nositelkou pravdy.

25. září 1948. — Z práce mezi lidmi.

Věrný člen sboru přišel ve svém sousedství do domu, jehož majitelka odmítla jej přijmout. Přesto jí krátkými slovy vysvětlil důvod své návštěvy a dal jí traktát se slovy: „Poznáte-li, že nemáte o tuto literaturu zájem, můžete odmítnout a nepřijímat další.“ — Za týden se dostal do oněch míst opět Tentokrát však byl přijat vlídně a dáma mu položila několik otázek. Následovalo pozvání do shromáždění; avšak uplynul několik měsíců, než se ona paní objevila na našich veřejných přednáškách, aby se postupem doby stala i naší sestrou.

„Pán si přeje, aby jeho milostivé slovo dosáhlo každé duše. To se velkou měrou musí stát osobním působením. To by i Kristův způsob práce. Nečekat, až duše přijdou k nám, nýbrž vyhledat je tam, kde žijí!“

ZPRÁVY Z MISIJNÍCH POLÍ

3. července 1948.

Musíme zachránit naši mládež.

Jedním z velkých úkolů naší obnovené severoevropské divise po druhé světové válce je zřízení a obnovení škol v jednotlivých polích, kde školy buď nebyly nebo kde nebyly plně v činnosti.

Předně nás k tomu vede krajní nedostatek pracovníků pro rychle zrající žeň duší v těchto zemích. Za druhé pak nás k tomu vedla skutečnost, že sta našich mladých lidí se netěší přednostem křesťanské výchovy, jako je to možno naší mládeží v jiných oblastech. Mnozí, velmi mnozí slibní mladí lidé jsou tak ztraceni každým rokem, neboť nečerpají své vzdělání u nohou křesťanských učitelů.

Zachránit mládež! Proto mníme zříditi školu na Islandě a v Holandsku a obnovit a zvětšit naše školy v Polsku a Finsku.

Když jsme se dozvěděli, že přebytky třinácté soboty tohoto čtvrtletí mají připadnout naší oblasti, pokládali jsme to za vyslyšení svých vroucích modliteb, aby nám Bůh pomohl, jak uzná za dobré, k uskutečnění plánů, které jsme uvážili společně se vzdělávacím oddělením Gen. konference. Rozhodli jsme se rozdělit onen přebytek ve prospěch výchovné práce ve Finsku, v Holandsku a Polsku; a Islandu, doufáme, budeme moci přispět jiným způsobem.

Se stavem díla v oněch zemích vás seznámí tamější bratři v dalších misijních zprávách; prosíme vás tudíž, abyste jim věnovali svůj zájem.

V Holandsku máme 2.000 členů a několik set mladých lidí; neměli jsme zde však nikdy školu. Dnes nemohou jít mnozí na studia do zahraničí, a proto musíme přímo v jejich zemi vzdělat pracovníky pro 10.000.000 obyvatel této země. — Začali jsme tuto práci již v malém, bude však třeba ještě mnoho práce a prostředků, aby škola mohla splnit své poslání.

Naše škola v Polsku velmi utrpěla válkou, nebyla však zcela zničena. — Na podzim roku 1947 byl otevřen biblický

ústav v Krakově; přesto však musíme mít školu; zda přestavíme starou nebo postavíme novou, nelze nyní ještě říci.

Před válkou jsme měli 60 pracovníků v celé polské unii; nyní jenom 20. Někteří zůstali na území, které bylo připojeno z Rusku; někteří přesídlili nebo zemřeli. Mnozí z našich nejlepších pracovníků neměli ani příležitost navštěvovat naši školu; někteří mladší z nich proto půjdou na školu, jakmile bude opět zřízena.

Ke konci se krátce zmíním o Finsku. Od roku 1932 máme zde školu ve starém městě Abo. Byla zařízena pro 50 žáků; poslední rok jich však bylo zapsáno již 90! Mimo ně chtějí přijít na školu ještě mnozí další, kteří touží po křesťanské výchově. Jsme si také dobře vědomi toho, jakým útočištěm může být pro mládež škola. Milí bratři a sestry, modlete se k Bohu za tato potřebná pole v tomto čtvrtletí. Odložte též své dary pro třináctou sobotu již nyní, aby přinesla velké přebytky pro naše školy!

10. července 1948.

Začátky naší práce ve Finsku.

A. Y. Rintala.

Daleko na severu leží malá finská republika se čtyřmi miliony zdatných a svobodmilovných obyvatel. V dějinách bylo Finsko po několik století částí Švédska a až dosud část obyvatelstva této země mluví švédsky. Po napoleonských válkách bylo Finsko připojeno k Rusku jako velké vévodství a po první světové válce nabylo opět svobody.

Jako ve Skandinávii tak i zde je většina obyvatel augsburškého vyznání, avšak působí zde i ostatní protestantské církve i církev katolická.

Pro nás, adventisty, je zvláště zajímavé, že již od dob reformace se zde vyskytovaly ojedinělé hlasy, které poukazovaly na to, že sobota Páně podle Božích požadavků není zachovávána. Hnutí, která se okolo jednotlivých zvěstovatelů této pravdy počínala tvořit, byla však utlumena několika carskými výnosy.

Adventní poselství samo začalo ve Finsku působit v roce 1892, a to bratrem Johnsonem a ještě několika švédskými bratry. Zprvu se setkali s mnohou nevraživostí a po těžké práci se dočkali požehnaného úspěchu i prvních několik duší bylo pokřtěno.

Prvním člověkem, který byl zde pro poselství získán, byl muž všeobecně známý jako horlivý křesťan a oddaný obránce své víry. Když doslechl o příchodu „švédského Žida“, jímž byl míněn br. Johnson, vyhledal jej, aby ho obrátil „z otroctví zákona“. Výsledek návštěvy byl však zcela opačný. Vrátil se mezi své lidi a prohlásil, že nadále bude jeho dnem odpočinku jen sobota. Záhy jej následovala také jeho žena i letitá matka i ona osobnost, která jej upozornila na příchod onoho „Žida“. V jeho práci pak pokračovali bratři Fred Anderson a John Hoffman.

Vedení ruky Boží bylo také patrné při získání našeho prvního pracovníka v této zemi. — Do rukou mladého muže, který právě absolvoval námořní akademii, dostalo se v přístavu v Helsinkách několik výtisků naší literatury. Stal se adventistou a vydal se ihned do Ameriky, aby studoval na našich lékařských učilištích. Cestou tam setkal se s finským protestantským kazatelem, který jel do Ameriky opatřit prostředky pro stavbu chrámu v Helsinkách. Záhy se spolu sprátelili a ještě na lodi pilně spolu studovali bibli. Muž byl zaujat naším poselstvím a svého dosavadního poslání se vzdal. Navštěvoval nějaký čas naše školy a pak se vrátil jako nadšený kazatel adventního poselství do své otčiny. Nepřinesl prostředky na zmíněnou stavbu, přinesl však vzácnou přítomnou pravdu. Jeho první kázání bylo na slova Petrova: „Stříbra a zlata nemám; ale co mám, to ti dám!“ — —

Na severu byla snad největší z našich shromáždění vůbec. Měla i více než tisíc posluchačů a nyní zde nastává krásné probuzení, které bylo v mnoha případech způsobeno pilnou prací při šíření spisů. — Zprvu se naše práce setkávala s odporem a posměchem tehdejší státní církve. Mnozí povstali proti nám, ba někdy ani nebylo lze najmout místnost pro kázání přítomné pravdy. V jistém městě byli naši lidé jednou při křtu v přírodě překvapeni záhy z jitra policejním úředníkem a několika jeho muži. Zatím co tento muž hrozil účastníkům trestem, naznačil jeden z jeho průvodců jednomu z našich pracovníků, že místo křtu je mimo jejich revír a tudíž i mimo jejich služební pravomoc. Zákaz byl proto později zcela zrušen a při nejbližším křtu byla pokřtěna i manželka onoho muže, který upozornil našeho bratra. — Přes přechodné nesnáze a těžkosti směli jsme se dožít plné svobody; dnes je naše církev ve Finsku uznána zákonem a dostává se nám mnoho skvělých příležitostí. Dalším zkušenoštem musí být věnována nová kapitola. Bůh

otevřel zde dveře pro svůj lid a chce vykonat pro finský národ ještě veliké dílo. Dveře jsou tedy otevřeny. Kéž by Pán pomohl svému lidu, aby vyšel a dokončil dílo pro záchranu jiných!

17. července 1948.

„Tvrz naděje.“

H. Karstrom, vedoucí mis. školy „Toivonlinna“.

„Toivonlinna“ — „Tvrz naděje“ je jméno naší finské misijní školy. Stala se opravdovou ochranou naší mládeže před nezdravými vlivy světa a v ní se naši mladí lidé důkladně seznamují s obdivuhodným poselstvím, které Bůh má pro dnešní svět. Mnozí z těch, kteří prošli touto školou, postavili se cele na stranu Boží a posvětili své životy službě Spasitelově. Jsme zde ve Finsku opravdu velmi vděční Pánu za tuto školu, kterou učinil tak velikým požehnáním pro svůj lid v této malé severské zemi. Škola je velmi krásně položena uprostřed krásné finské přírody, blízko Abo, v jihozápadním cípu země. V létě, v době prázdnin, je v ní umístěno sanatorium, které se těší vzácné oblibě veřejnosti.

Pokrok díla neustal ani ve válce. Těžké a hořké doby bojů vedly lid k hledání opravdové a pevné víry v bibli, když shledal, že tradice ho nemohou plně uspokojit. Mnozí radostně přijali přítomnou pravdu a připojili se k církvi ostatků, takže nyní je mezi čtyřmi miliony obyvatel 3.600 adventních věřících. Obzvláště také těší, že se k pravdě přiznalo i mnoho mladých lidí se svěřím nadšením svých jarých let a někteří z nich vstoupili také na naši školu. Zájem o studium na ní byl tak veliký, že jsme ani nemohli všechny studenty přijmout. Ze 150 na podzim v roce 1946 a 1947 jsme mohli přijmouti vždy jen 90.

Někteří čekali dva až čtyři roky, než byli přijati, vzdělávali se proto zatím dále na jiných ústavech. Rodiče studentů měli velké starosti, zda budou moci svého syna nebo dceru umístit na naši školu. Jedna matka na př. psala: „Máme velkou starost o své děti. Nepřijaly ještě spasení! Bude možno přijmout naši dceru na školu „Toivonlinna“? Pán pracuje na jejím srdci a jsem jista, že by se záhy odevzdala Pánu cele; jinak je nebezpečí, aby nebyla zaujata jinými vlivy! Doufáme, že bude-li Iris nyní umožněno vstoupit na školu, že jí později budou rádi následovat i její bratři. Kéž by mohli všichni jít na školu a náležet cele Bohu! Napište mi, co můžete pro mé dítě učinit!“

Mé srdce bylo naplněno žalem, když jsem této matce musí

napsat, aby její dcera měla ještě rok strpení. Jiná matka píše: „Naše Seija proplakala minulý podzim celý měsíc, že nebyla přijata; bude moci být přijata nyní?“

Nedovedete si představit těžkou úlohu výboru školy při určování těch, kteří mají být nejdříve přijati. Seija a šedesát dalších musilo být znovu odročeno, neboť jsme musili dát přednost věkově starším. V mnoha domovech bylo opět smutno a mnohé rodiče to stálo i jisté oběti, když byli nuceni posílat děti do veřejných škol a i tam jim zachovat možnost věrnosti Pánu.

To vše nás přimělo k tomu, že jsme se rozhodli postavit velkou, všestranně vyhovující školu. Překonali jsme mnoho těžkostí a mnoho jednání s úřady a odborníky, nakonec však věci postoupily tak, že jsme mohli za pomoci několika vlivných přátel započít se stavbou budovy pro 250 žáků. Za použití všech dosažitelných prostředků doufáme, že budeme moci dostat školu pod střechu; potřebujeme však ještě nanejmeně 6 milionů marek, t. j. 44.000 dolarů, abychom dílo mohli dokončit. Doufáme v tom směru cele na pomoc Boží.

Sestra White píše, že „musí být vykonáno veliké dílo po celém světě a že nemá být upuštěno od výstavby různých potřebných ústavů. Školy musí být postaveny, aby naši pracovníci dosáhli vyššího poznání bible i věd!“

Drazí bratři a sestry, „pracujme, dokud je den“! Obětuje své prostředky na dokončení díla, aby Pán mohl již brzo přijít! A až budete dávat své dary, vzpomeňte na nadějně mladé lidi ve Finsku a na jejich největší touhu, aby „Tvrz naděje“ byla obohacena o další školní budovu!

24. července 1948.

Obrácení majitele kina a mladého nevěrce.

Kruté a těžké ztráty, které Finsko utrpělo ve válce, zoraly a uvláčely půdu srdcí a myslí lidí a připravily je tak pro přijetí semene pravdy. Nikdy nebylo lepších příležitostí. Duch Boží obměkčoval zatvrzelá srdce a usvědčoval hříšníky. Na mnoha místech se projevilo potěšitelné oživení.

Během války přešlo břímě kázání evangelia a vyučování pravdě na bedra našich sester, které vždy dvě a dvě vycházely do oblastí, kde nebyli adventisté. Jejich snahy byly prořazeny podivuhodným úspěchem.

Dvě naše sestry pracovaly na venkově a mohly se nakonec šířit z celého sta duší, které z osobního přesvědčení přijaly

Krista jako Spasitele, připojily se k našemu lidu a založily nový sbor.

Dále pak pokračovaly v práci a hledaly místnost, kde by mohly mít dvě až tři přednášky týdně. Pronajimatel místnosti byl majitelem kina a pořádal filmová představení i v několika okolních městech. Společně se svou ženou měl veliký zájem o poselství našich sester, jimž posléze nabídl, že je doveze zdarma i do měst, kde předvádí své filmy. Sestry měly totiž jenom jízdní kola, a proto bylo cestování v hlubokém severském sněhu téměř nemožné. Modlily se proto i o tuto věc vroucně a horlivě.

Druhý den, kdy se jejich dobrodinec chystal na cestu do jiného města, jej však varovaly, že jejich přednášky budou pravděpodobně na škodu jeho filmových představení a že mají obavu, že je přestane podporovat; neboť si přály, aby mohly v díle, které započaly, pracovat i nadále. — Náš muž je však ujistil, že naopak bude o ně pečovat vždy a že se přičiní, aby mohly mít pravidelně dvě přednášky týdně.

Shromáždění začala, lidé přicházeli a brzo se jevílo vzácné propuzení. Záhy bylo na filmech méně lidí než na přednáškách. Zvědavost majitele kina rostla a vždy, sotva se postaral o své obecenstvo, přispěchal sám do našich oživujících shromáždění.

Nakonec se značným počtem lidí i se svou ženou přijal přítomnou pravdu. Ustal s předváděním filmů a po připojení k církvi daroval své „ústřední“ kino Pánu. S radostným přispěním našich členů bylo záhy přeměněno na středisko sboru.

Tyto dvě evangelistky prožily ještě další zajímavou zkušenost v roce 1947. Pracovaly v malém městě se sedmi tisíci obyvatel. Přednášková místnost byla vždy zaplněna žádostivými posluchači. Představitel jedné velké církve v onom městě však zároveň každou neděli varoval své věřící před těmito přednáškami. Jednoho nedělního jitra kráčel kolem jeho kostela mladý muž, nevěrec, kterému cosi říkalo, aby vešel dovnitř. Vešel tam jen ze zvědavosti, a to právě v okamžiku, kdy kazatel varoval své věřící před „hroznými“ adventisty; jakmile však náš mladík uslyšel jejich jméno, vzpomněl si, že mu jeho strýček ještě jako chlapci o adventistech vyprávěl. Zapamatoval si zvláště tuto větu: „Všechny církve mají jistou část pravdy, avšak adventisté mají všechny pravdy!“ Po celá léta bylo toto sítě v jeho srdci. „Nyní si právě půjdu poslechnout tu adventní přednášku,“ řekl tento mladý člověk sám k sobě,

„a to ještě dnes večer!“ A také tak učinil. Po dlouhém hledání objevil naši přednáškovou místnost a od té doby nevynechal ani jedinou přednášku; poznal pravdu a obrátil se.

Ano, Boží pravda je mocná a působí obrodu v srdcích lidí, kteří byli od Boha naprosto vzdáleni. Vytváří nová stvoření v Kristu Ježíši. — Dnes je tento mladý muž na misijní škole, aby se dokonale připravil pro Boží dílo, jehož pravda zapůsobila na něj tak mocným dojmem.

31. července 1948.

Výspa uprostřed Atlantiku.

Olaf J. Olsen.

Island je území mnoha protikladů; vnitrozemí oplývá ohněm a horkými prameny, zatím co blízko pobřeží jsou krásná údolí, řeky, velké vodopády, ledovce a vychladlé proudy lávy. Má přes 100.000 čtverečních kilometrů, takže tam na jeden připadají 1—2 lidé. Obyvatelstvo je dosti pravidelně rozseto po celé zemi. Podnebí je značně nehostinné, bouřlivé a vlhké. Na míle daleko nespátříte v některých částech strom hodný toho jména.

Roku 1897 připlul na ostrov mladý muž z Dánska, David Ostlund, aby zde započal adventní dílo. Během cesty zaslechl rozhovor dvou cestujících. Jeden z nich mluvil horlivě a čistě biblicky. Bratr Ostlund nelenil, přistoupil k němu a tázal se: „Promiňte, prosím, nejste adventista?“

„Ano, jsem,“ odpověděl Islandčan, „a moje žena a dcera také!“

„A kde jste poznal pravdu?“

„V Americe; četli jsme spisy o poselství a začali jsme světit sobotu.“

„A co děláte nyní zde?“ pokračoval bratr Ostlund.

„Četli jsme v dánském časopise, že má přijít na Island misionář. Poněvadž jsme si dovedli představit, co těžkostí ho bude zde mezi cizími lidmi čekat, Bůh nás pohnul k tomu, že musíme něco učinit pro svého krajana. Prodali jsme proto svou malou farmu v Americe a odebrali jsme se sem. Zamýšlíme onoho misionáře vyhledat a nabídnout mu své služby.“

„Onen misionář jsem já,“ překvapivě promluvil náš bratr z Dánska a podával ruku Dánovi, který právě přibyl na Island z Ameriky, a vřele mu jí potřásl. „Jistě je to vedení Boží, a Bůh naší práci požehná!“

Ustavili skupiny věřících a později začali vydávat časopis „Símé“, který dosahoval až 4.000 výtisků. Bylo mou radostí

spolupracovat s bratrem Ostlundem ve vedení díla, které bylo část po části vybudováno v osm sborů s 390 bratry a sestrami.

Před čtyřiceti lety zde nebylo silnic, dnes však můžete na ostrově cestovat autobusy, letadly a při pobřeží loďmi. — Islandané jsou lidé velmi svobodomyšlní. Podle svých „ság“ chtějí mít ostrov jen sami pro sebe a nestarají se také o politické záležitosti jiných zemí. Zároveň však nejsou hluší k volání světa, který byl postižen válkou. Sebrali mezi sebou mnoho milionů kroner (1 kroner = asi Kčs 8,50) pro střední Evropu; i naše tamější Tabita přispěla a zaslala prostřednictvím Červeného kříže na tisíce liber šatstva a rybího oleje.

Obyvatelstvo ostrova se kloní většinou k luterské církvi a k duchovně. Naleznou-li však tito lidé stezku pravdy, oddávají se pravdě radostně a celým svým srdcem berou na sebe povinnosti služby Mistru. Jsme zde nyní největším náboženským tělesem mimo státní církve a doufáme, že tak bude i nadále.

Přál bych vám vidět zdejšího kolportéra, obtíženého knihami, když váží cestu s knihami a spisy do osamělých údolí země; pak rovněž i naše členy, jak pracují na výstavbě svých sborových místností. Nejříve dlouho strádají, poté budovu z velké části svou osobní prací postaví a nakonec ji odevzdají církvi, prostou všech dluhů a závazků. I naše školy zde měly krásný výsledek a četní mladí lidé dali svůj život Pánu, díky svědomité, obětavé a vzorné práci bohabojných učitelů.

Nedávno vydala vláda ostrova nařízení, že mládež musí navštěvovat školu až do 16 let. Poněvadž naše školy vychovávaly dosud jen do 14 let, musíme nyní urychleně zřídit ještě akademii. Máme totiž smutné zkušenosti se školami, v nichž převládá vliv spiritualistického náboženství.

Na novou budovu jsme již sehnali asi 100.000 kroner (přes 800.000 Kčs). Slíbili jsme si na několik let, že každý měsíc přispějeme nějakou částkou, a míníme tak činit i v budoucnu. V létě pracovala naše mládež na venkově na přípravných pracích a v hospodářství. Jeden z našich stavitelů se odebral na staveniště i se svou chotí a 14letou dcerou, aby práci řídil. Zůstali tam asi tři měsíce a pilně pracovali a radili, aniž našemu sdružení započítali jedinou hodinu práce.

Takovýto lid si velmi snadno zamilujete a neradí ho opouštíte. Stráviv s nimi více než polovinu svého života, mohu upřímně říci: „Přirostli mi k srdci!“

Vzpomínáme-li v těchto okamžicích jejich pozorných obětí,

musíme si uvědomit, že to, co již učinili, je již příliš velká oběť a že je nutno jim pomoci v jejich šlechetném úsilí. — Prosím vás proto, nezapomeňte na tuto přední stráž v severním Atlantiku, až se budete modlit, a až budete ze své štědrosti obětovat!

7. srpna 1948.

Začátky práce v Nizozemí.

J. Wintzen.

Již koncem minulého století byli v Holandsku světitelé soboty. Věřili podle Písma sv. i v křest ponořením ještě dříve, než přišli do styku s misionáři a kazateli. Tito osamělí průkopníci poznali pravdu z naší americké a jihoafrické literatury.

V roce 1890 navštívil tyto rozptýlené náš kazatel. Bydlil u jedné sestry, jejíž manžel byl vřelým přítelem pravdy. Zprvu bylo dorozumění trochu těžké, ale přesto záhy poznávali jednu pravdu za druhou. Ona sestra sama objevila již v bibli pravou sobotu Páně i správný křest, studovala rovněž knihu Zjevení, nerozuměla jí však zcela. Modlila se často, aby porozuměla zejména 14. kapitole, a prosila rovněž o to, aby přišel někdo, kdo by jí věc vysvětlil. Dovedete si představit, jaká byla její radost, když kazatel začal vyprávět o základu poselství právě z oné kapitoly? Častokrát mi vyprávěla, jak hluboce jí pohnula tato skutečnost a že Pán tak nenadále splnil její prosbu. Stala se opravdu první naší sestrou v Holandsku.

Kolem roku 1893 se usadil v Rotterdamu mladý misionář Klíngbeil, který byl původně určen pro Německo. Prosil vřele o to, aby mu Bůh pomohl nalézt opravdové lidi. Jednoho dne, když si vyšel na nákup, přešel několik vhodných obchodů, až vstoupil do jednoho, kde se na něho přímo vroucně zahleděl jeden muž. Uviděl totiž v kapse našeho bratra nějaké spisy a tázal se ho, zda je to náboženská literatura. Bratr přisvědčil a zeptal se ho, zda by si přál některý výtisk. Tázaný horlivě přisvědčil. Seznámili se spolu blíže a nakonec se onen muž stal prvním vyznavačem přítomné pravdy v Rotterdamě. Pán požehnal misionářovu práci a mimo toto město byly založeny malé sbory v Amsterodamu, Helderu a v Utrechtu. Mnozí z prvních věřících se oddali práci se spisy a tak pomohli vydatně k rozšíření díla hned v začátku.

Bylo mi ctí začít kázání tohoto poselství v roce 1897, kdy první holandští studenti odjížděli na studia do zahraničí. Po-

kroky byly dobré, a tak bylo v roce 1902 založeno nizozemské misijní pole za vedení br. Klingbeila a později Wibbense a Schilstra. — Dnes máme v Holandsku 33 sborů a téměř 2.000 spolupověřicích. Práce jde dobře kupředu, neboť pracovníci jsou všemožně podporováni věrnými členy výboru, i oddanými bratry a sestrami v církvi.

Z desíti milionů obyvatel je asi 15 % bez vyznání, 2½ % židů, 40 % katolíků a 42 % je příslušníků protestantských církví a jiných společností.

Hlas proroctví vykonává v zemi pozoruhodnou práci. Je zapsáno přes 7.000 členů biblických kursů na dálku, 55 z nich již světi sobotu a 40 jiných stojí před rozhodnutím.

Holandsko je dosud klasickou zemí svobody. Evangelium může být svobodně hlášáno a i práce se spisy je volná. Nevíme však, jak dlouho budou ve světě tak příznivé okolnosti a proto bude nutno pracovat rychle. Děti našich členů mají ve škole volnou sobotu a bratři smějí sloužit ve zdravotních oddílech armády. Jsme Bohu vděční za tyto přednosti a upřímně se modlíme za původce těchto dobrodiní.

Naším cílem i naší prosbou je, abychom mohli shromáždit na tisíce nových následovníků pravdy v příštích letech. Toužíme po dobré misijní škole pro kazatele a pracovníky všech odvětví a především po mocném projevu Ducha Božího, aby dílo mohlo být záhy dovršeno.

14. srpna 1948.

Strasti a radosti z doby války.

F. J. Voorthuis.

Holandsko bývalo obvykle bohaté a mohlo vždy poskytovat jiným. Po první světové válce jsme pomáhali několika zemím a téměř každá naše rodina přijala do svého středu dítě z oblastí ohrožených hladem. A když jsme nyní po druhé světové válce neměli my, Bůh se zase postaral o nás, když jsme dostali od našich bratří dvacet tun oděvů. Co radosti bylo v malém sboru v Haagu, když jsme rozbalovali balíky této zásilky a rozdělovali jednotlivé věci potřebným! Je krásné přijímat, avšak z naučení i ze zkušenosti víme, že „blahoslavenější je dáti“ než být jen příjemcem.

Zprvu to nebylo tak zlé, avšak ke konci války jsme neměli zhora nic. Snažili jsme se pomoci aspoň starým lidem a dětem. Vařili jsme i polévky z tulipánových cibulí, sladké řípy a

trošky fazolí. Podávali jsme je třikrát týdně; třikrát za týden se stávala také z našeho sboru i ohřívárna.

Nakonec jsme neměli ani tulipány. Jeden z našich bratří se vydal jednou v zimě již ve čtyři hodiny ráno se sáňkami, aby z daleka nějaké přivezl. Na cestu jsme mu dali poslední krajíček chleba. Místo metrického centu dostal jen 50 kg. Cestou zpět byl již tak vyčerpán, že ulehl do sněhu a usnul. Víte zajisté dobře, jak mnoha lidem přinesl takový čin smrt. Jeho však našly dvě ženy a tázaly se ho, co mu je. Vyprávěl jim o účelu své cesty i o tom, jak je vyčerpán. Naložily jej proto na jeho sáňky a přivezly i s cibulemi až k nám; poté onemocněl a tři týdny musel být léčen v nemocnici.

14 dní jsme byli bombardováni. V noci před koncem ofensivy jsme se přestěhovali z bytu do nakladatelství v jiné části města. Právě proti našemu domu padla velká bomba a vyrazila okna v celé ulici. Můj starý, nemocný a bolestí sténající otec musil být převezen do nového útočiště mým bratrem lékařem na kole, zatím co kolem na všech stranách města explodovaly bomby jedna za druhou. Cestou setkávali jsme se s lidmi, kteří vyběhli do ulic v nočním prádle. Celé město bylo bez osvětlení, temné a na mnoha místech zářily požáry. U našeho sborového domu stál celý zástup naříkajících lidí, neboť to bylo opravdu nejhroznější bombardování, jaké jsme dosud prožili. Můj muž všechny okamžitě vyzval k modlitbě. Modlili jsme se jenom krátce, neboť bombardéry se snášely velmi nízko nad město; stěží jsme se mohli dorozumět.

Když se hrůza skončila, vrátili jsme se k našemu domu, ale nic jsme nenalezli. Manžel vyřkl v ten okamžik známá slova Jobova: „Bůh dal, a Bůh odňal; buďiž jeho jméno pochváleno!“ Tato zkušenost nám opravdu také přinesla mnohá požehnání, jaká bychom byli jinak nikdy nepoznali.

Těsně před koncem války jsme byli na pokraji smrti hladem. Po čtyři dny jsme neměli potraviny vůbec. Nebylo možno ani sehnat něco k jídlu, a byli jsme již tedy připraveni na vše. Jednoho nedělního jitra se však roznesla městem zpráva, že letadla budou shazovat potraviny. Nemohla jsme tomu ani věřit. Bylo to však potom tak zvláštní, když s letiště zazářila vzhůru světla reflektorů a když se k zemi snášely — „bomby“ s potravinami. Byli jsme všichni velmi vzrušeni. Potom Kahanáné přišli právě včas se svými „jeepy“ a nákladními auty a rozdělili potraviny 500.000 obyvatel města.

Darujete-li s účastí nakonec čtvrtletí něco pro naši školu zde, buďte ujistěni, že i my se spolu s vámi obětujeme!

21. srpna 1948.

Školu pro syny a dcery reformátorů!

F. J. Voorthuis.

Za dnů reformace snad nebylo země, kde by byly opravné snahy a nauky tak všeobecně přijímány a kde by byli jejich zastánci vytrpěli hroznější pronásledování než v Holandsku. Jenom číst bibli nebo jen naslouchat jejím pravdám stačilo, aby „provinilec“ byl poslán na mučení a na smrt. Muži byli obvykle sťati, ženy pohřbeny za živa.

Historik Wylie, popisuje neochvějnou odhodlanost těchto lidí takto: „Ženy stály u hranic svých mužů, a zatím co jejich drahé začaly zahalovat plameny, promlouvaly k nim slova útěchy a zpívaly jim žalmy.“ „Mladé dívky uléhaly do hrobů, aby byly pohřbeny za živa, jako by se ukládaly ke spánku ve svém pokojíku; kráčely na popraviště nebo ke hranici oděny ve svůj nejlepší šat, jako by šly na svoji svatbu.“

Avšak za vlády šlechtěného krále Viléma Oranžského (1533—1584) přinesla revoluce v Holandsku svobodu k uctívání Boha.

Když na začátku sedmnáctého století počal anglický král pronásledovat Puritány, mnozí z nich se uchýlili na přátelské břehy naší země. V době, kdy mělo být světu dáno poselství prvního anděla (asi v roce 1830), vzbudil Bůh zvláštním snem Hentzepetera, aby kázal poselství o druhém příchodu. Ten studoval i psal o poselství, zatím co Miller v Americe činil současně totéž. — Proč bychom proto neměli s důvěrou očekávat, že Bůh použije i synů a dcer těchto reformátorů a mučedníků pro svoji věc i dnes?

Většina našich pracovníků až do nedávna nabývala vzdělání v cizině. Válka však tyto možnosti naprosto překazila. Během války jsme proto vůbec neměli středisko pro vzdělání pracovníků. Sotva se však válka schýlila ke konci, dostalo se nám srdečného pozvání z Anglie, aby naši studenti přišli na Newboldovu misijní kolej.

Byli jsme velmi vděční za tuto ochotu, avšak i to je spojeno s velkými těžkostmi, náklady jsou značně vysoké, neboť není dovoleno vyvážení peněz a ani studenti nemohou si tam náklady na studia odpracovávat. Rovněž je nevýhodou, že nemohou aspoň zčásti studovat biblické pravdy ve svém mateřském jazyku.

Dílo zde dnes potřebuje zejména evangelijní pracovníky; nyní jich pracuje dvacet na vinici Páně, zatím co obyvatelstva je deset milionů. V roce 1947 jsme vyslali dva pracovníky do Holandské Východní Indie, neboť náš lid vřele cítí s tamějším lidem.

Upřímné přání všech bratří a sester bylo nyní splněno koupí domova „Zandbergen“ na cestě mezi Utrechtem a Amersfoortem, který se stane naší misijní školou. Je obklopen mohutnými duby a krásnými lučinami. Válka zde vykonala své dílo. Několik bomb zasáhlo i hlavní budovu. Zatím co píší tyto řádky, pilné ruce víc a více zahlazují ony neblahé stopy a připravují toto místo pro jeho vysoké a vznešené poslání. Má zde být kolej i akademie, které budou snad ještě letos otevřeny. Věříme, že Bůh naši práci požehná a že ze „Zandbergenu“ vyjdou mladí lidé, kteří budou dobře znát svého Spasitele a kteří budou dokonale zrcadlit jeho podobu světu kolem sebe.

Mimo hlavní budovu je zde ještě několik jiných budov; velký les, louky, krásné stezky, pole, skleníky činí toto místo ideálním jak pro duševní a duchovní, tak i pro tělesný rozvoj.

Voláme ještě po dobrých a oddaných učitelích, a mimo to nás velmi tíží finanční břemeno, které přes mimořádnou obětavost našich lidějších bratří a sester zůstává stále citelně veliké. Jsme proto vděční svým vedoucím bratřím, že dary tolooto čtvrtletí mají být zčásti přičteny i nám.

Draží přátelé, adventní věřící ve dvou nízko položených přímořských zemích vás prosí o spolupráci. Prosíme, přijměte předem naše díky za svou účast, za své modlitby i za své příspěví! Kéž by Pán i vám bohatě požehnal a připravil vás pro pozdní dešť, aby Hospodin mohl učinit velké věci se všemi svými věrnými a aby své blahodárné dílo mohl již brzy dokončit!

28. srpna 1948.

Polsko.

Jan Kulak.

Sotva se objevilo adventní poselství v Německu, objevilo se záhy i v Polsku. — Jeden z prvních, který zde přijal pravdu, byl na poselství o sobotě upozorněn členem jiné společnosti, která také (ve Východních Prusích) světla sedmý den. Náš polský člověk však při dalším pročitání bible shledal, že dosud nepoznal celou pravdu. Byl přesvědčen, že kdesi musí být lid,

který tulo pravdu má. Po dva roky se o sobotách postil a modlil, aby mu Bůh onu pravdu dopřál poznat. Také se tak stalo, a tento muž pak byl dlouho starším jednoho z našich sborů v Polsku.

Sotva se práce rozvinula, byly založeny sbory ve Varšavě a ještě v některých větších městech; v roce 1920 byla pak založena Polská jednota v čele s předsedou L. Mathem a od ustanovení severoevropské divise v roce 1929 zůstala — kromě doby okupace — zařazena v jejím rámci. Před válkou byla v polské jednotě tři sdružení a jedno misijní pole; měla celkem 4.500 členů a několik set členů sobotní školy. Evangelijní práce byla velmi slibná; válka však vše změnila.

Během války pak utrpělo Polsko nesmírné hmotné i duchovní ztráty. Asi pět milionů obyvatel zemřelo hroznou smrtí v koncentračních táborech nebo při všeobecném vraždění, jež válka s sebou přinesla. Polsko tak ztratilo velký počet své inteligence a mnoho významných mužů a odborníků ze všech vědních oborů; mimo to nelze též docenit ztráty na památných, veřejných a všeobecně prospěšných budovách a zařízeních. Celé oblasti byly zničeny a obyvatelstvo rozptýleno do všech možných částí Evropy. Nejtíže pak utrpělo srdce země, hlavní město Varšava, které bylo při útocích zcela vypáleno.

Za nových okolností po válce smíme se těšit zejména náboženské svobodě. Všichni občané jsou před zákonem rovni, všichni mají stejná práva i stejné povinnosti; rovněž tak i náboženské společnosti, a to jak v ohledu náboženském a výchovném, tak i v práci dobročinné.

Dílo, které během války trpělo nedostatkem možností misijní práce, znovu teď ožilo. Nyní máme opět ustaveny sbory a sdružení i vydavatelskou a misijní práci. Věnujeme dokonalou pozornost přátelům pravdy i laické práci mezi lidmi. Přes nedostatek kazatelů a biblických pracovníků snažíme se i tak pracovat ze všech sil a Pán naší práci žehná; přibývá nových členů a i literatura se rychle rozšiřuje. Máme 40 stálých kolportérů, kteří rozšířili za několik set tisíc zlotých knih a brožur. V roce 1939 měl náš zlotý cenu asi 9 Kč, dnes však platí jenom 50 haléřů.

Naše vedení nám nyní po válce značně přispělo. Koupili jsme několik budov zčásti poškozených, které se po opravě stanou základnou pro naše další podniky v blízké budoucnosti. I nám rovněž velmi přispěly zásilky výtečných potravin a šatstva od našich bratří a sester v zámorí. Jsme za tuto

mimořádnou a neobyčejnou pomoc upřímně a srdečně vděční. Radujeme se též z osobních návštěv našich bratří z Gen. konference i z divise. Viděli naši práci i seznali naše potřeby a svými zkušenostmi nám byli nápomocni jak ve sborech, tak i při konferencích.

Další možnosti a příležitosti se čím dál více množí, ale nám bude třeba ještě další pomoci. I u nás prodělávala škola své nouzové začátky a hodláme ji vybudovat v krásný a velký ústav. Podobně je nám třeba i zařízení pro tisk našich spisů, které by pomohly dokončit dílo mezi lidem Polsky.

Rovněž pokládáme za svůj úkol zřídít v naší zemi sanatorium, které by se ujalo těch, kteří trpí a jsou bez pomoci. — To vše jsou však úkoly nad naše možnosti, a proto počítáme se společenstvím našich bratří a sester po celém světě a prosíme je, aby pochopili naši velikou nouzi a pamatovali na nás na konci čtvrtletí.

Při tom zároveň Bohu vzdáváme díky za jeho prozřetelné vedení až do dnešní doby. Děkujeme mu za neustálé působení jeho Ducha a věříme, že nás i v budoucnu vždy povede až do nebeského Kanánu. Děkujeme rovněž drahým spoluvěřícím za jejich lásku k dílu ve světě i u nás v Polsku. Kéž nás Bůh spojí ještě úže v lásce k sobě a k jeho dílu a dá nám šťastně dojít cíle!

4. září 1948.

Setba sítě slova v Polsku.

G. A. Lindsay.

Několik let před druhou světovou válkou dostal se jistému 18letému mladíkovi do rukou jeden z našich spisů. Velmi jej zaujal, takže si mladý muž psal o další literaturu a záhy vystihl, že by měl o svém novém poznání svědčit i v malém venkovském městě, kde žil.

Brzy však jej vyhledal kněz státní církve a snažil se jej přemluvit k návratu ke starému učení. Poté byl mladík navštíven ještě třemi dalšími duchovními, z nichž jeden byl misionářem mezi protestanty, avšak mladý muž zůstal pevný. Potom byl též předvolán do všeobecného shromáždění farnosti, jemuž předsedali čtyři z duchovních hodnostářů. Po několika jejich proslovech, v nichž bylo mladému muži položeno také několik otázek, poprosil tento náš nynější bratr, aby směl promluvit k přítomným. Bylo mu to dovoleno a mohl o pravdách Písma sv. svědčit celých dvacet minut. Bůh jeho slova

požehnal a do roka na to 24 lidí v onom místě včetně jeho matky a jeho dvou sester se rozhodlo pro přítomnou pravdu.

Náš bratr se potom věnoval naší literatuře a jejímu rozšiřování. Poznal, co pro něho znamená. Pracoval tak svědomitě, že se stal vedoucím nakladatelského oddělení, a za války, když nebylo možno šířit spisy, stal se vedoucím jednoho z polských sdružení. Dnes však, kdy je opět možno pracovat se spisy, byl přes to, že své nové místo zastával dobře, opět povolán ke svému původnímu dílu.

Nedávno zavítal jeden z našich mladých šířitelů spisů do dílny jedné švadleny. Nejevila o věc zájem, avšak přítomná její zákaznice si koupila od něho několik menších spisů. O šest měsíců později, když opět zavítal do onoho místa, tázala se ho švadlena, zda tam již jednou byl. Přisvědčil. „Pak jste měl přijít zpět mnohem dříve. Tím, že jste tak dlouho nepřišel, bylo mnoho ztraceno. Ona zákaznice, která si zde u mne koupila od vás ony knihy, zemřela nedávno na tuberkulosu. Prála si stále, aby vás ještě uviděla a mohla si s vámi promluvit. Pravdy, které byly v oněch knihách, jí velmi zajímaly a těšily. Když se její život schyloval již ke konci a byla jí nabízena obvyklá poslední útěcha, pravila, že se smířila s Bohem a že myslí, že jí nic nemůže dodat více jistoty a naděje než to, co je ve spisech, jež četla.“

„Nyní“, pravila majitelka dílny, „musíte zde počkat, dokud nezavolám několik svých přátel. Tentokrát nesmíte odejít dříve, dokud nám nepovíte více o obsahu svých knih, jež byly takovou útěchou oné paní.“ — Záhy také přišlo asi 10 přátel, kterým potom kolportér mohl mnoho mluvit o Písmě.

Jsme šťastni, že vám můžeme podat i zprávu, že v onom místě byla založena také sobotní škola, která vám může vyprávět o výsledcích semene, jež bylo oněmi dvěma knížkami zaseto do srdce ženy, která byla již tak blízka smrti. Opravdu, její tichý život následují i nadále její skutky.

I v Polsku žije dílo vám tak drahé!

11. září 1948.

Duch věrných Páně.

Mám-li vám podat obraz odhodlanosti, víry a oddanosti 2.282 příslušníků naší církve v Polsku, musím vám říci, co se zde stalo po první válce v roce 1925.

I v prvé světové válce se země přehnalý armády obou válčících stran. Když přešla mračna války, stála naše modlitebna

v malém městě těžce poškozena a obklopena změtí, již válka zanechala. Jeden náš mladý bratr se navrátil z vojny, shledal tento smutný stav a marně se sháněl po členech sboru, kteří byli válkou zaneseni do všech světových stran. Co však měl dělat? Měl jen malé vzdělání a nebyl nikdy na naší škole! Ale měl bibli a dovedl číst!

Četl ji tedy a v slzách prosil Boha, aby opět roznítil světlo pravdy v onom místě. A Bůh jej ve snu skutečně vyzval: „Povstaň a buduj!“

Leč v bratrově mysli zároveň vyvstala myšlenka, že církev znamená nejen budovu, ale i lid. A hlas mu odpověděl: „Mé slovo bude tvořit!“

Pod živým dojmem svého snu, dal se mladý muž do díla a po mnoho dní usilovně pracoval, aby odstranil všechny škody na budově. To vše šlo dobře, avšak co dále? Nebylo zpěvníků, spisů ani úkolů!

„Mé slovo tvoří!“ však znovu prochvívalo jeho duši. Nakonec přišel na myšlenku, že by mohl jít od domu k domu a číst lidem z bible. Odhodlal se k činu a s třesoucí se rukou zaklepal na dveře prvního domu. Přišla mu otevřít laskavá paní, která se velmi podivila jeho úmyslu. Nevěděl však, co má čísti, a začal proto hned s první kapitolou o stvoření. Poté paní pozval do své obnovené modlitebny na sobotu ráno, že bude dále předčítat z Písma, a nakonec se ještě krátce pomodlil.

Venku setřel s čela studený pot a řekl si, že to, co četl, nijak zvláště nezapůsobilo. Plaše zaklepal na další dveře; opět byl paní domu pozván dovnitř — a opět překvapil. Tentokrát však začal první kapitolou Matoušova evangelia v Novém Zákoně!

„... Aram pak zplodil Aminadaba; Aminadab Názona a Názon Salmona.“

Opět cítil, že učinil chybu, neboť byl přímo ztracen ve spoustě neznámých jmen. Pokračoval však srdnatě dále. Když žena na něho nechápavě hleděla, omluvil se, že jinak jí nemůže prospět než čtením. Dočítal však již 15. verš a četl dále: „Jákob pak zplodil Josefa, muže Marie, z níž se narodil Ježíš, kterýž slove Kristus.“ Nyní již pronikl jeho duši uklidňující vánek a vroucím hlasem četl dále:

„... a nazveš jméno jeho Ježíš; onť zajisté vysvobodí lid svůj od hříchů jeho!“

Jeho posluchačka nyní naslouchala pozorně, a zvláště při

tomto verši byla neobyčejně dojata: „To je to, čeho je mi třeba. Potřebuji Ježíše, aby mě zachránil!“

A náš mladý muž se opět upřímně a prostě pomodlil a odešel dále za svou zvláštní misijní činností.

A když nadešlo sobotní jitro, otevřel svou modlitebnu a čekal, co se bude dít. „Mé slovo tvoří!“ dosud znělo v jeho nitru. A opravdu, záhy s několika stran přicházeli ojedinelí lidé, ba dva i tři společně. Když pak nadešel čas, pomodlil se a předčítal jim dále z Písma sv. To bylo vše, co dovedl učinit; činil to však z celého svého srdce a duše i ze vši síly.

O dalších sobotách tito upřímní lidé přicházeli vždy znovu a znovu. Za nějaký měsíc zavítal do onoho místa pracovník sdružení, aby se pokusil o obnovení tamějšího sboru. Jaké však bylo jeho překvapení, když nalezl tohoto mladého vojáka-navrátilce s jeho jednačtyřiceti lidmi, již značně zasvěcenými do pravdy!

Drazí přátelé, nemějte ani chvilku starost o práci v Polsku. Naši tam již splní svou úlohu.

Máme však přece odpovědnost za ně před Bohem; potřebujeme jim pomoci, jak nás prosí v tomto čtvrtletí, aby mohli poskytnout dokonalé vzdělání svým pracovníkům pro dílo v duchu onoho mladého muže.

18. září 1948.

Naši mladí lidé v Polsku.

G. A. Lindsay.

Naši mladí lidé v Polsku milují adventní poselství a zůstali mu věrni i přes vlivy světa a nápor mimořádných těžkostí. Zůstávají věrnými svědky Ježíše Krista a jeho přítomného poselství.

Nedávno byl sjezd jihopolského sdružení. Vzpomněl jsem si přitom, že jsem některé z přítomných mladých lidí spatřil již před patnácti lety v jistém malém sboru v této oblasti. Bylo jich tehdy 11; nyní jsem se setkal s 8, kteří zůstali neochvějně věrni věci Boží i svému sdružení. Jeden z nich zahynul jako zajatec a jenom dva byli přemoženi lákadly života kolem sebe.

Mladí lidé nemohli během války pracovat veřejně; shromažďovali se však a společně se posilovali ve věrnosti věc Boží, i když nebyli v přímém spojení s ústředím. Všichni již měli své vlastní rodiny. V onom sobotním odpolední se nás sešlo celkem 19. Jak zvláštní bylo vidět tyto šťastné křesťan

ské rodiny, které vzešly z oné skupinky mladých lidí malého venkovského sboru!

Obnovení naší nakladatelské činnosti bylo radostně uvítáno starými i novými širiteli Slova pravdy.

Chlapec asi čtrnáctiletý, který žil ve velkém průmyslovém městě středního Polska, vycházel v neděli a někdy i mezi týdnem odpoledne do města a okolí a rozšiřoval náš časopis „Znamení času“. Jedna dáma, manželka vysokého městského úředníka, byla zaujata zdvořilým chováním tohoto chlapce, který každý měsíc přinášel vždy nové číslo časopisu, a ptala se ho na jeho církev a zda by mohla blíže poznat její poselství.

Za několik dní navštívil tuto dámu (na chlapcovo upozornění) náš kazatel. Pravila mu, že na ni dobře zapůsobilo chlapcovo počínání a že vycítuje z onoho listu určité poselství pro sebe. Zároveň přála mnoho zdaru církvi, která vychovává takovéto mladé lidi. A poté mu vyprávěla svou vlastní zkušenost. Pravila: „Kdysi jsem byla zapsána v katolické církvi, nyní jsem však atheistka. Je však možné, že víra v Boha přece jen plně zvítězí, a proto bych si přála slyšet více o vašem učení a čist vaší literaturu.“ Od té doby se také opravdu stala věrnou návštěvnicí sobotní školy a je rozhodnuta pro přítomnou pravdu.

V malém městě blízko Varšavy žije jedna naše vzorná rodina. Její členové jsou všemi váženi, ba i katolickým knězem oné farnosti. Mají malou dcerušku, která chodí do obecné školy a musí spolu s ostatními dětmi být účastna při vyučování náboženství. Jednoho dne je jejich katecheta zkoušel, aby zjistil, čemu se naučily. Jenom jedna ruka se zvedla, když se tázal, kdo umí Desatero. Děti však protestovaly, aby jejich adventní spolužačka ona příkázání odříkala. Namítaly: „Ona je neříká správně!“ Katecheta jim však chladně odpověděl: „Nemějte jí to za zlé, ona je neumí z katechismu, nýbrž z bible, a to je zcela správně! Měly byste znát katechismus tak dobře, jako ona zná bibli!“ Učitel, ač je oddaný katolíkem, byl na svou žačku tak hrdý, že tuto příhodu vyprávěl její matce.

Hned po válce jsem navštívil v Polsku jednu naši věrnou rodinu. V sobotu odpoledne jsem se tázal paní domu, kde je její mladší sestra, kterou jsem tam před lety vídával. Byl jsem překvapen, ba ohromen, když ukázala do jednoho rohu místnosti, kde bylo ještě několik přátel, a pravila: „Je přece zde, což jsi nepoznáváš?!“ Všechny jsem poznal, ji ne, tak hrozně

zestárla. Zdála se 55letá a nikoliv 35letá. Tázal jsem se jí, co se s ní stalo, a vyprávěla mi pak svou smutnou zkušenost. Byla jednou z tisíců nevinných obětí, které vytrpěly nelidské nakládání a mučení v táborech, jejichž pouhé jméno připomíná hrůzu a děs. Byla však šťastna, že byla po invasi záhy vysvobozena. Neuvedu žádné z jednotlivých jejích utrpení ve vězení. Ona sama chce zapomenout. Jeden její výrok si však zvláště zaslouží být uveden a opakován znovu a znovu. Pravila: „Byla to má víra v Ježíše a v jeho krásnou naději, která mi dodávala fyzické a duchovní síly, že jsem vše vydržela a že dosud žiji. Nyní stále určitěji vím, že můj Spasitel byl mi v táboře vždy blízek a že vše sdílel se mnou.“

Během oné dlouhé doby v táboře mohla naše sestra posilovat mnohé modlitbou i slovy útěchy. Někteří se naučili modlit a někteří po vysvobození vyhledali naše prostředí a hrstka z nich i vstoupila do našich řad. Věčnost jediné zjeví, co tato sestra a i jiní z nás učinili pro Boha ve spasení drahocenných duší, když setrvali věrni a ve víře i uprostřed soužení. Modlete se za dílo v Polsku a za tamější mládež a v „účinné lásce“ na ně pamatujte i na konci čtvrtletí!

25. září 1948.

Hospodin !opatří!

E. Rey Andersen.

Trvalo nám to značnou dobu, než jsme se (br. Niedoba a moje choť) shledali s našimi věřícími, kteří byli rozptýleni v oblasti Mazurských jezer. Domnívali se již, že jsou jediní věřící, kteří po vichřici války zůstali v oné oblasti.

Jednoho zamračeného jitra v lednu jsme se vydali za svým posláním. Byl krutý mráz, zdálo se však, že do večera začne sněžit. Zprvu nám motor následkem méněcenného paliva vypovídal službu. Přesto jsme však dosti záhy objevili v jedné velmi řídké osídlené oblasti vedoucího skupiny. Byl samozřejmě velmi šťasten a ihned sezval některé věřící z blízka. Žili většinou ve zničených domovech, někdy jen v jediné místnosti nebo dokonce jen v její části. Potravin a šatstva bylo v té době velmi málo, proto měli všichni radost z oděvů a potravin, jež jsme jim přivezli. Strávili jsme s nimi milé chvíle při modlitbě a při studiu slova Božího.

Při té příležitosti jsme se dozvěděli, že při ruských hranicích žije jedna naše rodina, o které nebylo již téměř po dvi

léta žádných zpráv. Měli o ně vážnou starost a věděli o nich jenom to, že snad tam mají hospodářství u vesnice Z. Rozhodli jsme se, že se za nimi vydáme, a modlili jsme se, aby-
chom nebyli překvapeni sněhovou bouří. Po zničených cestách a mezi minovými poli jsme pokračovali v jízdě několik hodin a posléze jsme se již vzdávali naděje, neboť nadcházel večer a začínalo silně sněžit. Lidé na samotách nám nemohli podat potřebné zprávy. Na další křižovatce jsme se chtěli již vrátit, protože bylo nebezpečí, že bychom přejeli hranice do Ruska. Tu šla právě kolem nás jedna žena, která onu rodinu znala! Jela hned s námi a asi po pěti kilometrech jízdy jsme konečně dosáhli cíle.

Rodina oněměla úžasem, když jsme se vynořili ze tmy a sněhu a představili se jí. Po třech letech odloučení, bez jakéhokoliv spojení, kdy žili i bez úkolů a spisů, nebylo divu, že nemohli uvěřit svým očím a uším.

Bratr nám vyprávěl o bitvách, jež se zde rozpoutaly, a jak je Pán předivně chránil. Jejich malá usedlost však byla, díky milosti Boží, ušetřena. Širé lány zralého obilí byly rozježděny a ušlapány a zůstaly na pospas krysám a ptactvu. Všechny dobytek jako by se byl propadl do země: byl pobrán vojskem. Bůh však o tuto rodinu pečoval, že netrpěla přímo hladem; ovšem její členové byli odkázáni jenom na skrovnou zásobu brambor a žita. Úroda v roce 1946 krajně utrpěla suchem a potom spoustami myší. Naši lidé však přesto neztráceli naději a věřili pevně, že nebeský Otec splní svá zaslíbení.

Jednoho dne spatřil bratr v okolí velká hejna ptáků. Zjev ho zajímal a nakonec zjistil, že v místě, odkud se vznášeli, je dozrálé a neporušené žitné pole — odpověď na jejich víru. Nikdo obilí nesel, takže tam bylo zaneseno asi ptactvem nebo vzešlo ze zrn, jež byla minulého roku vytlučena z klasů přímo na poli; bylo zvláštní, že i od myší bylo uchráněno. Mohli proto ihned sklízet, a zásoba jim stačila na celou zimu. Působí zvláště dobrým dojmem vidět víru našich bratří a sester a poznat, že Bůh svá zaslíbení splňuje.

Zanechali jsme zde zbývající balíčky s potravinami a oděvy a po večerní modlitbě, když byla téměř půlnoc, vydali jsme se znovu do sněhu a větru. Naše posláni bylo skončeno a v našich srdcích se přes všechnu únavu rozhostilo uspokojivé vědomí, že dny Božích divů neminuly.

ČLÁNKY A ZKUŠENOSTI

Boží plán s mládeží.

„Služba evangelia vyžaduje mladistvou sílu, horlivost a odvahy, aby napomáhaly vpřed Božímu svatému dílu. K položení ryzích a přímých plánů a k jejich odvážnému uskutečnění potřebuje Pán čerstvé a nezlomné síly mláď. Proto vyzývá mladé muže a ženy, aby mu věnovali své schopnosti a nepodlomené síly a oslavili tak Boha a spolupůsobili s ním ke spáse svých bližních.“

Výzva k mládeži.

Bůh si přeje, aby mládež vážně přemýšlela a připravovala se na šlechetné dílo Páně a byla schopna nést i odpovědnost. Bůh povolává mladé lidi, lidi nezkažených srdcí, silné a bodré, kteří jsou odhodláni mužně zmoci zápas, jenž je před nimi, aby oslavili Boha a byli požehnáním lidstvu. Kdyby mládež zkoumala bibli, uklidnila svého prudkého ducha a naslouchala hlasu svého Stvořitele a Vykupitele, nezískala by tím jenom mír s Bohem, ale poznala by, že je i sama zušlechtěna a povznešena. Mladí přátelé, bude to jen ve vašem věčném zájmu, vezmete-li zřetel k pokynům slova Božího, neboť má pro vás nedocenitelný význam.

Prosím naléhavě, abyste byli moudří a dobře uvážili, jaký výsledek bude mít bezuzdný, Duchem Božím neusměrněný život. „Nemylte se, Bůh nebude oklamán, nebo cokoliv by rozsíval člověk, to bude i žítí! Nebo kdož rozsívá tělu svému, z těla sklídí zánik.“ (Gal. 6, 7. 8.) V zájmu své duše i v zájmu Ježíše Krista, který vydal sebe sama, aby vás zachránil od zkázy, zastavte se na prahu svého života a uvažujte dobře o své odpovědnosti, o svých příležitostech a možnostech. Bůh vám dal příležitost, abyste splnili vysoké poslání. Váš vliv může působit ve prospěch Boží pravdy; můžete se stát Božími spolupracovníky ve velikém díle pro vykoupení lidstva.

Vznešené poslání. Ó, kéž by mladí lidé dovedli ocenit ono vysoké poslání, k němuž jsou povoláni! Uvažte dobře

své stezky! Započnete svou práci s vysokým a svatým cílem posílit svého ducha a občerstvit své mravní síly mocí Boží.

Boží věc vyžaduje nejvyšší schopnosti lidské bytosti, a proto je v mnoha oblastech naléhavě třeba mladých lidí vytríbených schopností. Je třeba mužů, kteří by mohli být pověřeni prací v rozsáhlých polích, jež se nyní běhají ke žni. Mladí lidé přiměřeně nadaní, kteří se cele oddávají Bohu a kteří jsou nedotčeni neřestí a nečistotou, budou uschopněni, aby pracovali ve velikém díle Božím, a jistě dosáhnou úspěchu. Kéž by mladí lidé dbali této výzvy a rozumně o ní přemýšleli!

Kolik mladých lidí promrhalo svoji Bohem udělenou sílu v marnivostech, pošetilostech a rozmaru! Jak mnohé bolestné zkazky vyvstávají přede mnou — o mladých lidech, kteří se stali pouhými troskami lidství duchovně, mravně i tělesně, a to pro své hověnění neřestným návykům! Jejich bytosti jsou podlomeny, užitečnost jejich života je velkou měrou zeslabena — pro náklonost k zakázaným rozkoším.

Volám ke každému lehkomyšlnému a nedbalému z dnešní mládeže, aby se obrátil a stal se spolupracovníkem Božím. Položte si za svůj životní úkol, abyste obšťastnili a zachránili druhé! Budete-li hledat pomoc u Boha, jeho moc, působící ve vás, obrátí vniiveč všechny síly, které se postaví na odpor pravdě, již se dáte posvětit. Mezi mládeží dneška znepokojivě převládá hřích, a proto si stanovte za svůj cíl učinit vše, co je ve vašich silách, abyste duše vyprostili z moci padlého cheruba — satana.

Buďte nositeli světla! Kamkoliv přicházíte, přinášejte světlo; dejte najevo pevnost svého odhodlání, že nejste nerozhodnými jedinci, kteří snadno podléhají svodům špatné společnosti. Nedávejte pohotový souhlas k podnětům těch, kteří Boha zneuctívají, nýbrž naopak se snažte, abyste duše obnovili, vyvedli a zachránili od zlého.

Uchylujte se k modlitbě; přesvědčujte v pokorném a laskavém duchu ty, kteří se pravdě vzpírají! Jediná duše, zachráněná z bludu a uvedená pod záštitu Kristovu, bude provázena jásotem nebes a zasaď hvězdu do koruny vaší radosti. Zachráněná duše uvede svým dobrým vlivem i jiné duše k poznání spasení, a tak bude vaše dílo rozmnoženo a jediné zjevení dne soudu zjeví jeho rozsah.

Nezdráhejte se pracovat pro Pána v domněnce, že můžete pro něho jen málo vykonat! Konejte věrně i své malé dílo, a Bůh se připojí k vašemu úsilí. Vepíše vaše jméno do knihy

života jako jméno toho, kdo je hoden, aby „vešel v radost Pána svého“. Prosme Pána se vši vážností, aby si vzbudil pracovníky, neboť pole se bělají ke žni; veliká je žeň, a dělníků málo . . .

Usilujte o široký rozhled! Mladí lidé mají mít široký rozhled a dobře uvážené plány, aby mohli vytvořit co nejvíce ze svých příležitostí a podchytit nadšení a neohroženost, jež oduševňovaly práci apoštolů. Apoštol Jan promlouvá takto: „Psal jsem vám, mládenci, že jste silní, že slovo Boží zůstává ve vás a že jste zvítězili nad oním zlostníkem.“ Pán představuje mládeži neobyčejně vysoký vzor, a Bůh ji zve, aby vstoupila do opravdové služby pro něho. Mladý člověk opravdového srdce, který se rád stane učelivým žákem ve škole Kristově, může vykonat veliké dílo pro Mistra, bude-li jenom bedlivý na výzvu svého Pána, jež zní na hranicích našeho času: „Bud'te mužní a silní!“ (1. Sam. 4, 9; 1. Kor. 16, 13.)

Máte býti lidmi, kteří jsou odhodláni pokorně kráčet s Bohem, kteří by obstáli před ním v mužnosti, jim propůjčené, oprostění od nečistoty, zbaveni všech poskvrn smyslnosti, jež tolik narušuje tuto dobu. Musíte být lidmi, kteří opovrhují jakoukoliv lstí a bezbožností, kteří jsou odhodláni býti pravdivými a udatnými a pozvedají krví zbrocený praporec knížete Immanuele. Vaše schopnosti budou vzrůstat, užijete-li jich pro Mistra, a budou pokládány za vzácné tím, který vás vykoupil za nekonečnou cenu. Nepolevte a neupusťte od díla prostě proto, že nemůžete vykonat něco velikého, nýbrž konejte vše, co vaše ruce k práci naleznou, a to důkladně a rozhodně.

Nastupte! Pán volá dobrovolníky, aby nastoupili pod jeho prapor a nesli korouhev kříže před očima světa. Církev touží po pomoci mladých lidí, kteří by vydali neohroženě svědectví, kteří by svým vroucím zápallem rozproudili dřímající síly lidu Božího a tak zvýšili vliv církve ve světě. Je třeba mladých lidí, kteří by odolali náporu světskosti a pozvedli varovný hlas již při prvních krocích na půdu nemravnosti a neřesti.

Avšak dříve musí mladý člověk, který chce sloužit Bohu a oddat se jeho dílu, očistit chrám duše ode vši nečistoty a nastolit ve svém srdci Krista; pak teprve jim bude možno vložit svou sílu do křesťanského snažení a projevit se při nich nadšené úsilí, aby povzbudili své bližní ke smíření s Kristem. Odpovědi naši mladí lidé na Kristovu výzvu slovy: „Zde jsem já; pošli mne!“? Mladí lidé, snažte se být v čele a ztotožněte

se s Pánem rozhodnutí, že se v moci Boží milosti vynasnažíte, abyste neseli s přímé stezky. Dáte-li se nepravým směrem, každý váš krok bude pln nebezpečí a úzkosti, a budete se stále více vzdalovat od stezky pravdy, bezpečí a zdaru. Potřebujete žít s Kristem jako jeho pracovníci, a ujměte se práce, kde ji on opustil, abyste ji v jeho síle dovršili!

Podstatné rysy charakteru. — Bůh nevyzývá mládež, aby byla méně ctížádostivá, aby se spokojila jen s malými cíli. Rysy charakteru, které člověka činí úspěšným a váženým mezi lidmi — nezdolná touha po jakémisi vyšším dobru, nezkratná odhodlání, snaživé úsilí a neúnavná vytrvalost — nemají být potlačeny. — —

Chceme se mu zalíbit?

Pán má pro každého z nás zvláštní práci. Vidíme-li špatnost světa, jak přichází na světlo v soudních síních a na stránkách denních novin, dejme se přitáhnout úže k Bohu a živou vírou se upněme k jeho zaslíbením, aby se v nás mohla projevit Kristova milost. Ve světě můžeme mít vliv, velký vliv. Je-li při nás přesvědčující moc Boží, budeme s to vést duše z hříchu k obrácení.

Naše prostota může nám být v této práci velmi nápomocná. Nemáme se snažit, abychom se vyšplhali do vysokého postavení nebo abychom získali chválu lidí. Netužme po tom, abychom se stali největšími! Naše oko má být zaměřeno na slávu Boží! Máme pracovat se všemi rozumovými schopnostmi, jež nám Bůh dal, a postavit se do proudu světla, aby na nás mohla spočinout milost Boží, aby nás přetvořila a uzpůsobila k Boží podobě. Nebesa jsou připravena, aby udělila nejbohatší požehnání těm, kteří se zasvětili Božímu dílu na sklonku lidských dějin. Budeme zkoušeni a třbeni; možná, že budeme musít strávit celé noci ve bdění; avšak zasvěťme takové chvíle ve vřelé modlitbě k Bohu, aby nám mohl pomoci k porozumění a k probuzení myslí, abychom objevili výsady, jež jsou naším vlastnictvím!

(Pokračování úkolů a zpráv v dalším čísle.)

Cena 9,— Kčs.

Časopis „Biblické úkoly“ vychází čtyřikrát v roce. — Majitel a vydavatel Církev adventistů s. d. — Odpovědný vedoucí J. Cepl. — Redakce, administrace a expedice: Praha XII, Londýnská 30. — Celoroční předplatné Kčs 36,—. — Tiskne „Mladá fronta“, Praha II, Legerova ul. 22. — Vydáno 15. června 1948. — Novinová sazba povolena Ředitelstvím pošt v Praze. — Dohledací poštovní úřad Praha 32.